

HONDURES ANTIMILITAR PÀGINA 18

El II Encuentro Hemisférico per fer front a la Militarització, celebrat a la ciutat hondurenca de La Esperanza, va esdevenir una oportunitat per articular alternatives a l'Amèrica Llatina davant la ingerència dels EUA en matèria de militarisme a la regió.

JOGUINES SEXUALS PÀGINA 26

El *hackeig* dels aparells domèstics, les manualitats i l'ús de noves tecnologies al servei del plaer. Tot plegat al Taller d'Autoconstrucció de Juguines Sexuals; una proposta més de l'*Octubre calent* al CSO Kan Pasqual de Collserola.

ROSA MARÍA ALFARO PÀGINA 28

Rosa María Alfaro, nascuda al Perú, és una de les comunicadores més influents de l'Amèrica Llatina. Des de la seva dilatada experiència ha lluitat per vincular la comunicació als processos de transformació social.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N111

15 d'octubre de 2008

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

La privatització dels bars universitaris augmenta un 25% el preu del menú

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 17

El grup Soterias pretén consolidar el seu monopoli al sector

ROSER ORTIZ

ALBERT GARCIA

A l'esquerra, escenificació de la repressió franquista durant l'homenatge a Xirinacs al Palau. A la dreta, l'actuació dels Mossos el 12 d'octubre.

Els grisos contra Xirinacs, els Mossos contra els antifeixistes

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINES 9 I 17

El dia 13, durant l'homenatge multitudinari a Xirinacs al Palau de

la Música, es va fer una recreació teatral de la repressió franquista. La

imatge era clavada al que s'havia viscut 24 hores abans, sense necessitat

d'escenificacions, durant la marxa antifeixista del 12 d'octubre a Sants.

Reclamen un model alimentari més just

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3 A 5

La setmana de lluita per acabar amb el deute extern mira a l'Àfrica

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 11

Xarxa de rocòdroms als espais alliberats

EXPRESSIONS · PÀGINES 22 I 23

L'escalada és un estil de vida basat en anar a la muntanya i viure la llibertat que dona la natura. Fa anys

que alguns escaladors embruten les zones d'escalada, mentre col·lectius d'escaladors amb consciència netegen els espais d'escalada i asseguren pedres per evitar despreniments.

. EDITORIAL

Menús de luxe

Fa més d'una dècada, a la Universitat Autònoma de Barcelona, l'augment de preu del servei de rodalies de Renfe quan va obrir la nova estació que comunicava amb Cerdanyola va ser motiu de talls de carretera i autopista. Les protestes volien evitar que la companyia ferroviària es lucrés gràcies a les persones que anaven a la universitat. Moltes d'elles, per edat o per la mateixa feina, patien força per arribar a final de mes i el fet que Renfe incrementés el preu del bitllet de Cerdanyola a Bellaterra i creés una nova zona va fer sonar les alarmes dels qui defensen la universitat pública. Una institució que, com el seu nom indica, no ha d'estar en mans privades.

Una situació semblant és la que actualment es viu a la Universitat de Barcelona. Els menjadors, que l'alumnat qualifica com "l'únic servei públic d'alimentació del sistema universitari de Catalunya" estan a punt de desaparèixer perquè se'n fan uns altres, privatitzats, i s'acomia la meitat de

la plantilla. Tot plegat amb un ingredient que posa en dubte el caràcter públic de la universitat: l'augment del preu del menú. I una dada més, qui s'embutxacarà els dos euros serà, probablement, l'empresa que gestiona gran part dels menjadors de les universitats catalanes, el Grup Soteras, propietari d'hoteles i restaurants de luxe. Sembla que l'empresa vol traslladar l'*alt-standing* al preu dels menús universitaris, així sí, estalviant -com denuncien les associacions d'estudiants - en qualitat.

Ara que el monstre de la crisi envaeix tots els racons i que els governs s'esforcen a protegir bancs i empreses, la política gastronòmica universitària passa per augmentar el preu del menú a un sector amb una economia limitada. No ens hauria d'estranyar en un sistema que, quan veu trontollar els pilars, retalla per baix i llença els salvavides als de dalt perquè (quina pena!) no perdin els seus privilegis.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

L'amor és una merda?

Oriol Matadepera
directa@setmanaridirecta.info

L'altra nit passava per un parc, vaig sentir gent cantant i m'hi vaig apropar. Cantaven que l'amor és una merda i que hi ha una manera escatològica de recordar-ho. Quan va acabar la cançó una noia, indignada, va dir que no li agradava la cançó: "L'amor no és una merda, és molt maco, mai t'has enamorat?". El noi que la cantava va dir que volia que la gent no es mostrés indiferent, ja que les cançons d'amor *típiques* abunden i aquesta provocava una reacció. També deia que li cantés una altra cançó amb la seva idea de l'amor i ella va parlar de Silvio Rodríguez o Kiko Veneno, però no va cantar res. Avançava la nit i la cançó original es va ampliar i cridava que l'amor, a més de no tenir edat, és una festa. I tothom cantava els cors, jo també.

A mi em va animar a escriure el *Pensem* d'aquesta setmana, perquè també m'agrada provocar la gent i fer que no es mostri indiferent. I per mi, l'amor és una festa. Quan vaig a una festa vull conèixer gent desconeguda per mi -com a mínim en aquesta vida. Vull saber què pensen, com viuen, què fan, quins són els seus somnis. M'agrada conèixer el màxim nombre de persones interessants i, com diu un dels meus grans amors, tinc predilecció per la gent més boja del lloc. Invariablement m'atreuen les persones més rares, excèntriques, lliures, de qualsevol sexe i condició. Així em va...

M'encanto cada dia i m'agrada que s'enamorin de mi. La qüestió és que això va acompanyat d'altres coses que no m'agraden tant. No m'agrada la propietat privada i menys en les relacions personals... em fa ganes de vomitar. Sóc capaç d'entendre reaccions, comprendre

estats d'ànim i cares de pocs amics, però no vull que això sigui la norma i, en tot cas, com a mínim que serveixi per fer créixer una relació (no pas per assegurar-la amb cadenes). Com he dit, m'agrada provocar la gent, despertar la seva sensualitat i intuir el sexe. Crec que la vida és un etern procés de seducció i passió. A qui volem enganyar negant-ho? El fet d'haver-nos d'apassionar per una sola persona és una imposició moral d'aquesta societat patriarcal (masclista, repressora, castradora). Si tenim amor dins nostre, l'hem de repartir. Ah, no us oblideu que a mi m'agrada més jugar que qualsevol altra cosa i encara m'agrada més ballar. M'encanta dormir al costat d'algú. M'agrada cuidar la gent que m'estimo i la que no conec de res. No m'importa perdre trens perquè la vida és molt llarga, pujo a qualsevol tren que passi que m'apropi allà on vaig. Ja em coneixes una mica més.

. COM S'HA FET

Com que no tenim gaires novetats per explicar sobre els *intrínquils* a la redacció, resumim en aquestes línies com està organitzada la DIRECTA. Primer de tot, som un col·lectiu assembleari, tot i que com a tot arreu hem de millorar molts aspectes en relació al respecte de les opinions de totes les integrants. Però en principi no hi ha *jefes*. Queda clar? Així que si truqueu i ens preguntem pel director us direm: "No en tenim. Sobre quin tema és?" Segon, l'organ màxim de representació és l'Assemblea General, que té lloc cada trimestre en un indret diferent de la geografia catalana i que compta amb la participació de totes les corresponalsies (les que vénen, és clar!, per cert, donem la benvinguda a la corresponalsia de Mallorca). L'última va ser a Sabadell, la següent serà a Barcelona i l'altra serà a Valls. D'allà surten les línies bàsiques que es van concretant a cada àrea de redacció i de gestió. Les assemblees del col·lectiu estan delegades a la corresponalsia de Barcelona i es fan cada dimecres a les 21h. Tot seguit fem la reunió de llançament de temes amb les coordinadores de cada secció, on es debat sobretot quina ha de ser la jerarquia de les notícies. I dimarts a primera hora de la tarda fem el tancament de la portada. Finalment, les reunions de gestió són un cop al mes.

En un altre ordre de temes, cal dir que s'ha anul·lat l'ordre de desallotjament a l'Eskondite, a Molins i que les okupes del Kork han estat absoltes.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

FERRAN JORDÀ

Qui Som

REDACCIÓ De dalt a baix Manel Ros Impressions Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati Jesús Rodríguez i Pau Cortina Roda el món Laia Gordi i Gabriel Villanueva Observatori dels mitjans Enric Borràs i Abelló Expressions Gemma Garcia, Roger Palà i Estel Barbé Serra La graella Montse Aumatell La indirecta Sergi Picazo	COMPAGINACIÓ Roger Costa CORRECCIÓ I EDICIÓ Col·lectiu l'asterisc PUBLICITAT Tània Miró DISTRIBUCIÓ Xavi Camós SUBSCRIPCIONS I VENDES Jesús Hita ADMINISTRACIÓ Jordi Raymond DIFUSIÓ Blai Lindström
--	---

Corresponalsies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
 Dipòsit Legal: GI-1528-2005
 C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
 L'Hospitalet de Llobregat
 www.setmanaridirecta.info
 directa@setmanaridirecta.info
 Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
 redaccio@setmanaridirecta.info
 fotografiadirecta@gmail.com
 il·lustracio@gmail.com
 subscripcio@setmanaridirecta.info
 distribucio@setmanaridirecta.info
 publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
 Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- **RECOONEIXEMENT.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciatador.
- **NO COMERCIAL.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- **SENSE OBRES DERIVADES.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.
 - Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'ús legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, de dalt a baix

> Mentre la crisi econòmica deguda al propi funcionament del sistema cada dia es va agreujant mes, alhora cada dia apareixen noves iniciatives que intenten donar respostes pràctiques. Un dels punts més importants dins la crisi econòmica és la crisi alimentària. Sobre aquesta crisi es va debatre la setmana passada en una trobada a la Garrotxa on es va parlar entre d'altres coses de les resistències dels camperols a l'Amèrica Llatina i dels models de producció alternatius que s'estan organitzant tan a casa nostra com a fora.

CRISI ALIMENTÀRIA · JORNADES DE REFLEXIÓ SOBRE LES CAUSES I LES CONSEQÜÈNCIES DELS MODELS NEOLIBERALS I AGROEXPORTADORS

Diferents entitats es troben per resistir a la crisi i presentar alternatives

Angie Gago i Laura Baro
redaccio@setmanaridirecta.info

El cap de setmana del 10 al 12 d'octubre, a la Garrotxa, es va celebrar el campament *Crisi Alimentària. Qui guanya i quants perden?* organitzat per diferents entitats com Enginyeria Sense Fronteres (ESF), el Grup de Cooperació del Campus de Terrassa (GCCT), la Càtedra UNESCO de sostenibilitat de la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC) i el grup d'Educació per a l'Acció Crítica (EdPAC).

Més de cent persones es van trobar en aquest entorn natural per discutir i aprofundir sobre temàtiques diverses com la crisi alimentària, la resistència dels camperols, la cooperació internacional, la sobirania alimentària o els drets humans.

El campament es va organitzar al voltant de diferents ponències i tallers on la clau fonamental va ser la participació activa de totes les assistents per generar un debat crític i, també, per cercar alternatives d'acció pràctica per lluitar contra el model econòmic i agrari que ha donat lloc a la crisi alimentària.

La trobada, que es va inaugurar el divendres 10 d'una manera més lúdica amb l'exposició de diferents projeccions de curtmetratges i un taller sobre la contrapublicitat, va permetre conèixer les diverses perspectives sobre els diferents àmbits -cultural, econòmic i social- que es veuen afectats per l'anomenat model neoliberal de lliure comerç.

Es va discutir, entre d'altres àmbits, sobre la resistència dels camperols, la sobirania alimentària i els drets humans

D'aquesta manera, es va exposar el paper negatiu dels tractats de Lliure Comerç (TLC) i dels models agroexportadors. Així, Ferran García, de Veterinaris Sense Fronteres, va assegurar que aquests tractats "s'utilitzen per garantir la inversió de grans corporacions" a través, per exemple, de "la privatització dels recursos naturals". A més, va comentar que aquests acords solen ser "eines que formen part d'una estratègia global dins el capitalisme" que, juntament amb el Banc Mundial o el Fons Monetari Internacional, "promouen les polítiques econòmiques afins al model neoliberal exportador".

TONI ROSELL

Mobilització

Respecte a les iniciatives de mobilització contra aquest model, Javier Sánchez, membre de la coordinadora de representants d'agricultors i ramaders (COAG), va presentar l'organització Via Camperola, que té la sobirania alimentària com a eix vertebrador de la seva lluita. Sánchez va argumentar que "els preus dels aliments bàsics no poden estar sotmesos a l'especulació de les borses internacionals".

El campament va comptar amb la presència dels argentins Ramiro Fresneda i Paulo Aranda, tots dos membres de Via Camperola, que van compartir amb els assistents les característiques del conflicte existent entre els camperols, els polítics i les grans empreses a l'Amèrica Llatina. Ambdós van destacar les conseqüències desastroses que està tenint el model de monocultiu de soja per la vida de les comunitats indígenes i camperols a l'Argentina. Fresneda i Aranda van exposar que, "a causa d'aquesta forma d'especulació salvatge dels territoris", moltes famílies indígenes són expulsades violentament, situació que ha donat lloc a un procés de resistència per recuperar el que consideren que els pertany.

D'altra banda, en un dels diferents mòduls, es van presentar els drets humans com un altre pilar important que està en relació amb els drets dels pobles de decidir quins aliments produeixen i de què s'alimenten, és a dir, amb la sobirania alimentària. Marco Aparicio, professor de la Universitat de Girona, va introduir les característiques del discurs dominant dels drets humans en contraposició a un discurs contra-

Els assistents van subratllar la importància que les ONG participin en els processos transformadors

hegemonia. Segons Aparicio, mentre el primer es basa en "una concepció individualista i jeràrquica", la segona gira entorn d'una visió "més pròxima a la lluita, el conflicte i les contradiccions". Aquesta última, segons Aparicio, serviria d'eina de lluita per "subvertir la situació de desigualtat".

El debat posterior va donar lloc a una pluja d'idees on es va comentar que en aquesta lluita no sols servien les eines jurídiques, sinó que també calia apostar per alternatives socials, polítiques i d'acció directa i també per "desprofessionalitzar i repolilitzar" el discurs.

Durant aquests tres dies de jornades, les discussions van girar al voltant de qüestions pràctiques -com muntar una cooperativa o com engegar una campanya de protesta- i també de temes més generals sobre quin és el sentit de la cooperació internacional en l'actualitat. Així, les últimes hores de debat es van destinar a parlar de la situació actual de la cooperació als països del Sud i als usos que es poden donar a les xarxes del comerç just. Pep Llobera, de l'Observatori del Deute en la Globalització, va afirmar que la cooperació "pot ser un matalàs per la crisi", però en altres casos se simplifica la realitat "aplicant models caritatius" que no ajuden a arrencar les causes del problema des de l'arrel. D'aquesta manera, es va subratllar la importància que les ONG dels països del Nord participin en els processos transformadors que es donen a les àrees locals on es treballa.

> Es presenta la campanya 'Supermercats, no gràcies'

Entre les propostes d'acció pràctica, es van presentar diferents campanyes que s'han posat en marxa per lluitar contra els models neoliberals de les grans corporacions que impedeixen el dret dels pobles a decidir què volen produir i consumir. Una d'aquestes campanyes és la de *Supermercats, no gràcies*, que sorgeix per reivindicar el dret a la sobirania alimentària i per denunciar un model que privilegia els interessos empresarials i exclou la pagesia. Aquesta campanya vol visibilitzar les conseqüències negatives de les grans cadenes de distribució alimentària, no només per l'efecte que tenen sobre l'alimentació i les consumidores, sinó també perquè suposen una degradació mediambiental i la implantació d'un model injust, segons els seus impulsors.

, de dalt a baix

AMÈRICA LLATINA· LA LLUITA CAMPEROLA SORGEIX COM A RESPOSTA A LA PERSECUCIÓ I ES FUSIONA AMB LA DELS MOVIMENTS URBANS

Els moviments camperols i urbans estenen les reivindicacions arreu del continent

Raül Cambeiro
Enginyeria Sense Fronteres
redaccio@setmanaridirecta.info

A mitjans de la dècada dels 80, aprofitant les cendres de les dictadures militars, el camp argentí i brasiler va experimentar un nou impuls en la implantació d'un model econòmic basat en la concentració de la propietat. L'oligarquia rural latifundista va abraçar el nou model de negoci agrari i les unions d'empreses per la sembra i va aprofitar la revolució transgènica per expandir-se per territoris considerats poc rendibles fins llavors. Els petits productors i els pobles originaris que hi habitaven van ser perseguits i obligats a abandonar-los. Això va provocar la migració del camp cap a les conurbacions urbanes, però també va activar les consciències de qui no volia renunciar al seu model de vida.

Així, els moviments camperols sorgeixen com a resposta a aquesta persecució. Amb l'objectiu inicial de superar la figura de l'intermediari comercial, les comunitats camperoles estableixen cooperatives agràries, fan compres conjuntes i teixeixen xarxes paral·leles locals, tant de producció com de comercialització.

L'articulació es va ampliar progressivament des de les comunitats de famílies camperoles cap a centrals regionals, que s'integren en col·lectius d'escala provincial fins a l'establiment de moviments d'abast nacional com el cas del Movimento dos Trabalhadores sem Terra (MST) al Brasil o el Movimento Nacional Campesino e Indígena (MNCI) a l'Argentina i també d'àmbit internacional, com Via Camperola.

Pels activistes és més positiu provar i equivocar-se que no pas no fer res i deixar-se vèncer

La seva pròpia evolució els va portar a ampliar les mires, a conèixer millor el seu entorn i a investigar les causes de la problemàtica. A partir de llavors, l'aprofundiment de l'estudi ha estat constant, detallat i participatiu i es plasma en propostes clares com el reconeixement de la terra com a pròpia, una reforma agrària integral que desfaci els latifundis i la internacionalització de la lluita referida en el conegut lema *Globalitzem la lluita, globalitzem l'esperança*.

El conflicte de fons, segons ells, és la propietat de la terra i el respecte pels drets dels pobles. Els moviments camperols, seguint les concepcions dels pobles originaris, entenen la ter-

Violència a hisenda Taruma a Brasil, 2008

ra com una propietat comunitària -una entitat de la qual formem part, però que no pertany a ningú- i rebutgen l'apropiació privada que persegeix l'oligarquia rural.

Lluita desigual

Ja des dels inicis, però, es va evidenciar que la lluita és desigual. Al fet de ser una cultura oprimida, anorreada durant segles i de caràcter reservat, s'hi suma la potència econòmica dels latifundistes, la connivència de les institucions públiques i la invasió d'un sistema que històricament els havia ignorat. És per això que les organitzacions veuen com a eix fonamental la formació, lligada a un augment de la participació popular que permeti la conquesta i la conscienciació sobre els propis drets, reconeguts internacionalment.

Els moviments estableixen estratègies nacionals i internacionals de formació de quadres, de manera que aquests propaguin aquesta formació a les seves comunitats. Escoles de la memòria, universitats camperoles trobades internacionals de joves i d'altres espais es basen en la idea d'intercanviar coneixements i pràctiques, col·lectivitzar els problemes i cercar solucions i mecanismes de lluita. Els camins no sempre són clars, però pensem que no poden caure en l'immobilisme. Pels activistes és més positiu provar i equivocar-se que no pas no fer res i deixar-se vèncer.

Per afavorir la participació de tothom, els moviments usen el canal de la mística, entesa com a expressió popular que permet la identificació i la cohesió. La representació amb símbols propers facilita, segons ells, la integració i la comprensió de tots aquells conceptes que els quadres formats transmeten a la resta de membres. No es volen simplificar les idees, sinó d'aconseguir que el coneixement s'adquireixi a partir de vivències que es poden interpretar com a pròpies.

L'aprofundiment de l'estudi és constant, detallat i participatiu i es plasma en propostes clares

També és fonamental, pels moviments camperols, la recuperació de les pràctiques agroecològiques ancestrals, que s'han demostrat sostenibles. L'intercanvi, però, va més enllà del camp. La participació de moviments urbans en aquests espais pretén aproximar el discurs de la sobirania alimentària a la ciutat, entenent que s'està parlant de l'ali-

mentació de la població en general i no d'un simple conflicte al camp. De fet, molts dels moviments urbans han incorporat, a més del discurs, les propostes organitzatives dels moviments camperols.

D'altra banda, les organitzacions són conscients que la seva causa ha de comptar amb el recolzament de la majoria de la població perquè tingui èxit. Saben que cal incorporar les lluites a l'imaginari col·lectiu de la societat i que, per aconseguir-ho, cal mostrar-se i arribar a tothom. És així, com els activistes pretenen que la societat assumeixi la defensa del territori.

Precisament, amb aquests objectius, es duen a terme accions de denúncia pública per assenyalar els responsables dels desallotjaments, les conspiracions i les amenaces, inclosos els membres corruptes de les institucions i els cossos policials.

Tot i això, aquestes accions topen amb la realitat dels mitjans de comunicació majoritaris, sovint participats pels mateixos propietaris de les empreses agràries a qui denuncien. Així, els mitjans, en el millor dels casos ignoren els fets, però generalment criminalitzen la lluita dels moviments camperols. Aquests, en conseqüència, necessiten elaborar les seves pròpies estratègies de comunicació, que inclouen la internacionalització de les denúncies (mitjançant col·lectius de suport d'arreu) i la creació de mitjans propis.

Evidentment, fins i tot vint anys després, els moviments preveuen una lluita llarga, però cal dir que ho tenen completament assumit. Una de les parts més importants és la formació, de la participació de diferents generacions i de l'intercanvi amb altres moviments i en el reconeixement de la transgeneracionalitat del procés.

Necessiten elaborar les seves estratègies de comunicació, la internacionalització de les denúncies i la creació de mitjans

Però, segons comenten els activistes, es mantenen fermes. De fet, molts d'aquests moviments camperols s'enorgulleixen del fet que cap família hagi estat desallotjada permanentment. Quan això ha passat, la pressió popular, la solidaritat i el suport d'altres moviments ha permès evidenciar la il·legalitat de la situació i evitar-la. Malgrat les repetides situacions de violència i vulneració de drets, el pes de la raó els permet no fer-se enrere, asseguren. Com diuen ells, "anem a la lluita amb alegria".

L'ARGENTINA · ENTREVISTA A PAULO ARANDA I RAMIRO FRESNEDA (MOVIMENT NACIONAL CAMPEROL I INDÍGENA DE L'ARGENTINA)

“El dret l'hem d'exercir i no demanar-lo a ningú”

Paulo Aranda és camperol al monte de Santiago del Estero i militant del Movimiento Campesino de Santiago del Estero – Vía Campesina (MOCASE – VC). Ramiro Fresneda és advocat i militant del Movimiento Campesino de Córdoba (MCC). Tots dos moviments pertanyen al Movimiento Nacional Campesino e Indígena argentí (MNCI), que forma part de Vía Campesina.

Jorge P. Méndez
redaccio@setmanaridirecta.info

Què significa per al Moviment Nacional Camperol i Indígena de l'Argentina el concepte 'resistència camperola'?

Paulo: Per nosaltres significa un fet legítim dins els nostres drets a defensar-nos davant l'absència de voluntat política i la falta de justícia. No queda cap altra opció, és la lluita. El dret l'hem d'exercir i no demanar-lo o pidolar-lo a ningú, hem de fer-lo valer. Davant els atropellaments a les comunitats indígenes i camperoles per part de les grans indústries de l'agronegoci, resistirem fins a les últimes conseqüències.

“Per nosaltres la formació en educació popular és estratègica”

Com es construeix i desenvolupa aquesta resistència?

Ramiro: Els pilars de la resistència s'han anat construint entre tots amb un criteri participatiu i plural, amb estratègies diverses i grans dosis d'audàcia i creativitat. Creiem que la pràctica quotidiana és una dialèctica permanent de l'acció i la crítica.

En quins pilars es fonamenta la resistència dels camperols del MNCI?

Ramiro: Per nosaltres la formació en educació popular és estratègica. L'educació formal moltes vegades ens desinforma i ens imposa principis que no tenen res a veure amb la nostra forma de vida i les nostres comunitats. És crucial poder rescatar els nostres propis sabers i intercanviar-los amb altres comunitats. Totes les mirades aporten quelcom a la construcció de la nostra identitat: la dels vells, els joves, les dones... La generació d'un esperit crític i el procés d'apropiació dels drets que tenim com a poble ens porta a l'acció per poder fer complir aquests drets.

L'acció directa és un pilar molt important, sabem que l'Estat no ens donarà res. Lamentablement, les lleis són molt progressistes formalment, però la llei del mercat preval sobre elles. Com a resposta als atropellaments a les comunitats, prenem possessions, traiem filferros dels

TONI ROSELL

campes de companys que han estat assetjats o desobeïm sentències judicials com a mecanisme de desobediència civil. Hi ha una distància molt gran entre el que és la legalitat i la legitimitat. Moltes vegades pot haver-hi sentències que són formalment legals, però són intrínsecament il·legítimes. De fet, a conseqüència de l'acció directa, hi ha una criminalització dels moviments camperols per part de les institucions. El MNCI té més de 400 companys processats i perseguits. En una democràcia feble hi ha una diferència abismal entre les lleis i els tractats signats per l'Estat i el que passa realment.

“La terra és vida, no podem permetre que continuï aquest model agroexportador que enverina les nostres terres”

Com és l'estratègia de comunicació del moviment?

L'estratègia comunicacional pròpia com a moviment és molt important per crear teixits d'unió entre el camp i la ciutat des de la perspectiva de la sobirania alimentària i de la reforma

agrària integral, que implica tant camperols com consumidors. Els grans mitjans de comunicació distorsionen la informació d'una manera premeditada. És evident que els interessa la consolidació del model de l'agronegoci. Per exemple, el diari *Clarín* -el de més tirada a l'Argentina- té accions als *pool de siembra* de les multinacionals de soja. Per això els grans mitjans de comunicació ens generen un cercle informatiu que cal superar.

Quina importància té per al MNCI la incidència que teniu a nivell polític?
Ramiro: Nosaltres treballem el tema de la incidència en les polítiques públiques no sols des de la perspectiva del reclam, sinó també des de la perspectiva propositiva. Tenim propostes que tenen relació amb la sostenibilitat de la vida camperola i amb el respecte a la muntanya. Presentem projectes de reforma agrària d'àmbit nacional, de lleis de protecció dels boscos nadius, etc. També elaborem informes de denúncia de la violació dels drets humans a les comunitats camperoles.

Quins actors estan involucrats en la persecució que pateixen els camperols que resisteixen?

Paulo: L'actor principal en aquestes persecucions és la policia, que actua amb la complicitat dels polítics o dels encarregats enviats per les empreses de soja, que es presenten als llocs del conflicte amb jutges de pau, companys d'oficials de justícia. Però també els jutges que donen les ordres

de detenció. A les comunitats, quan les famílies camperoles denuncien tot el que es viu, la justícia mai actua, la policia mai no ens accepta les denúncies. Les empreses inventen denúncies contra els camperols per usurpació de terres, quan els pobladors que viuen allà des de fa generacions mai poden ser usurpadors.

Per nosaltres el territori significa un munt de coses, des de l'aspecte econòmic, al maneig productiu

Quin significat té el territori per a vosaltres?

Paulo: Per nosaltres el territori significa un munt de coses, des de l'aspecte sociocultural i econòmic, al maneig productiu que transmetem durant generacions o la capacitat de decidir els aliments que volem produir, de manera sostenible i respectuosa amb el medi. Perquè quan es parla de recursos naturals, per nosaltres no són recursos naturals, són béns naturals. La terra és vida, no podem permetre que continuï aquest model agroexportador que, amb els agrotòxics, enverina les nostres terres, les nostres aigües i les nostres vides.

> Retenen durant 27 hores un membre de Via Camperola

El dimarts 7 de setembre, Ramiro Fresneda va ser retingut sense raons a l'aeroport de Barajas durant 27 hores. Les gestions de la xarxa d'organitzacions que donen suport al MNCI, l'Oficina de Drets Humans i l'Agència Catalana de Cooperació, i també el Fons Català de Cooperació, la Federació Catalana d'ONGD, l'ambaixada Argentina i una diputada, van poder evitar a l'últim moment la seva deportació. Ramiro Fresneda, com moltes altres persones abans, ha patit els procediments poc transparents i la intransigència de les autoritats de migració. Segons el MNCI, és un exemple més de com es dificulta el treball de les organitzacions locals i de la seva feina de sensibilització al nostre país.

+ INFO

Pàgina web del MNCI
www.mnci.org.ar

, impressions

Juan Tamayo Sala · Observatori dels Drets Socials
opinio@setmanaridirecta.info

El Kork: injustícia o vulneració de drets

El casal Kork III el van okupar el 27 de setembre de 1998 diferents col·lectius de joves i membres de l'Assemblea d'Okupes de Terrassa. L'okupació d'aquest centre social va durar nou mesos, durant els quals es van fer activitats de tot tipus: culturals, reivindicatives, participatives, exposicions, etc. Un edifici moribund després de dècades d'abandonament va reviuir i es va convertir en un espai socialitzat obert a col·lectius i persones de la ciutat. El projecte va durar nou mesos intensos. El 17 de juny de 1999 i sense previ avís, una multitudinària dotació d'antidisturbis de la policia nacional espanyola va desallotjar i detenir les 32 persones que eren dins la casa.

A causa de les irregularitats i il·legalitats comeses per part dels antidisturbis durant el desallotjament i la posterior detenció -els agents els van escorcollar i van posar les seves pertinences en una bossa que posteriorment els van penjar al coll, ja que anaven emmanillats amb brides, obligant-los a dur el dni a la boca, pel carrer, mentre es feien les identificacions-, les 32 persones detingudes van presentar 32 denúncies al jutjat. Totes van ser arxivades pel jutge de torn al cap d'uns mesos.

En canvi, després d'uns anys de voltar d'un jutjat a un altre, la fiscalia va formalitzar una acusació contra les detingudes al Kork III que eren

major d'edat pels càrrecs d'usurpació i desordres, d'atemptat contra l'autoritat i de danys i una falta a l'ordre públic. La suma de totes les peticions de pena i multes suposava una condemna de cinc anys de presó per a cadascuna. Ara, resulta que la fiscal ha retirat els delictes d'usurpació de béns immobles i desordres públics de la seva acusació contra les 25 persones que van ser desallotjades del casal Kork III, ja que la titularitat de la finca que presumptament va ser ocupada no disposa de titulars testificats.

O sigui, que uns ciutadans que han estat humiliats i criminalitzats públicament per la policia i l'administració de justícia per un presumpt

te delictes d'usurpació de béns immobles ara són "innocents".

Ja és un fet, doncs, que la història de la casa okupada del Kork haurà estat un dels episodis més trasbalsadors i commovedors dels últims anys d'aquesta democràcia (recordem els fets del cinema Princesa a Barcelona) i de ben segur que formaran part de la memòria històrica més trista de la ciutat de Terrassa.

Des de l'Observatori dels Drets Socials ens preguntem: On hi ha més inseguretat, en les accions dels okupes que es limiten a rehabilitar un espai o en l'actitud de les administracions de fer la vista grossa davant dels propietaris que, fins fa molt poc, especulaven amb els seus immobles? És just que es castigui qui té més intenció de desenvolupar models participatius en benefici d'una col·lectivitat, d'un barri? De fet estem parlant d'això, de cobrir unes necessitats que l'administració es veia incapaç de cobrir.

Evidenciem, doncs, que hi ha una desconexió total entre una exigència social de primer ordre -la necessitat d'habitatge i d'espais de participació ciutadana- i l'estructura econòmica que ho hauria de satisfer.

Els okupes responen davant d'aquesta paradoxa i, de fet, aquesta és la virtut d'una societat que es considera democràtica i que confia que la ciutadania, quan es creen situacions d'injustícia com aquesta, no només té el dret de rebel·lar-se, sinó el deure d'intentar corregir-les quan el dret o l'administració no ho aconsegueixen.

En això consisteix la funció dels moviments socials com el de l'okupació i com tants altres: sufragistes, grups de drets civils, drets humans, ecologistes, feministes, etc. Això és el que hauria de preocupar realment

a l'hora d'intentar jutjar els joves del Kork.

Són conflictes que es recolzen en raons morals, no en normatives. O és que no tenim en compte que tots els drets que es preveuen a la Constitució han estat en algun moment arrancats a un poder estatal que no els reconeixia? Els drets, primer s'exerceixen al carrer i, després, l'Estat els reconeix!

Quan s'intenta jutjar i criminalitzar els joves del Kork no es mira cap endavant, cap al futur, sinó cap a enrere, cap a aquell espai gris i esperpèntic on el que importa és anar retallant drets inalienables de la persona.

El que cal, doncs, una vegada més i aquest cop amb la força moral que proporciona un projecte com el de l'Observatori dels Drets Socials -òrgan permanent de vigilància i denúncia de la vulneració de qualsevol dret social i de la defensa del dret a tenir drets i a exercir-los- és denunciar públicament que estem davant d'una vulneració greu de drets fonamentals i socials i, alhora, reconèixer les reivindicacions clares i raonables que proposa el col·lectiu okupa -el dret de crear i gestionar espais públics, oberts a la creativitat i de fomentar la vida pública i col·lectiva als barris i pobles del nostre país.

I per una altra, no silenciar l'acció desmesurada i contundent de la policia a l'hora del desallotjament, així com la utilització de mitjans poc clars, que van donar pas a una persecució judicial obsessiva i paranoica amb fonaments bastant sospitosos.

Aquest és un dels nostres pensaments a l'hora de fer una crítica a allò que és global a partir d'una denúncia local... La que ens hauria de mobilitzar a tots i a totes en el dia a dia de les injustícies.

Raimundo Viejo Viñas · Activista i professor de Teoria Política a la UPF
opinio@setmanaridirecta.info

Trilingüisme i neoanglès

Des de fa un temps, l'aspiració al trilingüisme català/espanyol/anglès ha pres força com a panacea del que hauria de ser una política lingüística capaç de resoldre els problemes interculturals derivats de la globalització. Polítics responsables de l'educació, rectors universitaris i altres agents somnien un país amb una població instruída en aquestes tres llengües i confien que, d'aquesta manera, podrem aprofitar les oportunitats d'un món globalitzat. Darrere d'aquest model sembla que hi ha una lògica d'inapeable pragmatisme que consisteix a assegurar la convivència entre els dos grans grups

lingüístics del país i facilitar la comunicació més enllà d'aquests amb un tercer, que sempre es pressuposa que parlàrà anglès.

El més sorprenent és que aquest trilingüisme és promogut amb entusiasme per una bona part dels catalanistes, com si la lògica política subjacent fos intrínsecament bona i assegurés el futur del català. Per poc que es conegui, però, la manera com es relacionen llengua i poder (i els catalanoparlants haurien de saber-ho per experiència pròpia), s'hauria d'anar més enllà de l'assumpció acrítica d'aquest trilingüisme i pensar críticament les relacions de poder que comporta.

El neoanglès comportaria la renúncia a les pròpies expressions culturals a canvi d'una cultura 'cosmopolita'

Bàsicament, perquè es tracta d'una lògica jerarquitzadora, orientada clarament a crear un comandament global fundat en l'hegemonia de l'anglès. I no d'un anglès qualsevol, ja

que no es tracta de l'anglès com a llengua de cultura, literària o viva, sinó d'una mena de koiné o llengua mecanitzant, adequada només a la interiorització dels automatismes necessaris al funcionament de l'espai lliu i asignificant que és el mercat global. La llengua *cool*, de fet, que ja veiem avui als títols de les pel·lícules o a les cançons de moda. Una llengua que, a la manera de la neollengua orweliana, constitueix l'única eina realment substancial al comandament d'un capitalisme que s'estructura des del llenguatge.

Aquest neoanglès, tot i que confereix un avantatge de partida als anglòfons, comportaria igualment la

renúncia a les pròpies expressions culturals a canvi d'una cultura *cosmopolita* (més aviat una no-cultura de l'automatisme, com la del *play, record, on-off*, etc.). El neoanglès ja disposa de la capacitat per penetrar dins els teixits socials i identificar elements culturals (des d'una melodia musical fins a un motiu ornamental), tot buidant-los de sentit i convertint-los en mercaderies que es puguin traslladar arreu del planeta. L'educació trilingüista és l'eina sense la qual no seria possible mantenir l'ordre polític necessari al buidatge cultural intrínsec a la *marca Catalunya*. Ja va essent l'hora d'oposar-li un federalisme de les llengües de cultura.

Silvia Puente Rodríguez · Membre de la Lliga dels Drets del Pobles
opinio@setmanaridirecta.info

Bolívia: una esperança per la justícia

Bolívia està immersa en un període d'inflexió històrica, no només perquè per primer cop un indígena en sigui el president, sinó sobretot perquè, finalment, la consciència i l'acció col·lectives de tot un poble trenca la lògica dominant dels darrers cinc segles, basada en la servitud, la submissió i l'exclusió. Un acte de consciència profunda i compartida que dona el triomf a una nova democràcia al país.

Així, de la refundació de l'Estat, encara en una fase molt primerenca, n'és responsable l'acció de la societat civil, després d'una llarga lluita emfatitzada durant la dècada passada i manifesta en la Guerra de l'Aigua (2002) i la Guerra del Gas (2003). La mobilització popular, tant dels pobles indígenes originaris (a través de la seva organització comunitària), com dels cocalers, el sindicat miner... ha trobat la via d'arribar i ocupar el poder formal a través del Movimiento al Socialismo (MAS), liderat per un *dels seus*, que ha fet efectiu el conegut i sentit "*volveré y seremos millones*".

Però no hi hauria possibilitat d'una veritable transformació si se seguís al compàs d'unes regles del joc injustes, basades en l'explotació i la distribució desigual. Un sistema que ni la independència bolivariana (1825) ni la constitució (1952) no han aconseguit eliminar i que s'ha sostingut sobre dos pilars complementaris: un discurs politicoeconòmic colonialista o imperialista neoliberal que ha condemnat la majoria de la població a sobreviure en la misèria i un discurs sociocultural manifestament racista, que l'ha condemnat a la servitud i l'exclusió sistemàtiques.

És precisament sobre la base cultural i econòmica que podríem considerar que es refunda la nova política transformadora, recollida a la nova Constitució. Pel que fa a l'aspecte ètnic, hi ha un reconeixement i una dignificació de l'*indígena*: la *whipala* s'institucionalitza, la coca es revaloritza i els màrtirs són dignes de culte

públic oficial, des de Tupac Amaru i Bartolina Sisa, al jesuïta català Lluís Espinal. Però també es para atenció a altres elements simbòlics més quotidians, representats en la figura del president Aymara que "complex" i segueix els principis indígenes de "no robar, no mentir, no gandulejar": l'Evo, que rebaixa els sous a tots els càrrecs, que convoca reunions a les cinc de la matinada... elements amb una forta càrrega simbòlica, molt rellevants particularment per aquestes tres cinquenes parts de la població boliviana.

Pel que fa a l'aspecte econòmic, s'inicia una reapropiació pública dels recursos naturals de la *pachamama* (mare terra) de manera més fulminant, mediàtica i "eficient" amb la nacionalització de la indústria energètica, que no pas amb la reforma agrària. Noves condicions per les transnacionals del gas i el petroli que, tot i que tenen menys avantatges, continuen interessades a treballar al país. Són condicions que atorguen un nou poder a l'Estat, en forma de dòlars, i noves possibilitats d'acció política, tant interior (desenvolupament i benestar), com exterior (projecció internacional).

Evidentment, la pèrdua de protagonisme públic i la redistribució de la riquesa no són acceptades pels que fins ara les monopolitzaven, en diferents formes, sota l'emparament de les urnes i el coixí i guiatge exterior. Principalment en la zona urbana de la mitja lluna, la seva impotència política s'ha traduït en violència. Des de la humiliació, en capítols de racisme com els viscuts a Sucre el maig d'aquest mateix any (tratatats per César Brie en el documental *Humillados y ofendidos*, disponible a la xarxa), als assassinats, passant per la persecució de líders i organitzacions. Aquestes actuacions són orquestrades per grups de poder lligats als sectors empresarials, autoritats locals, comitès ciutadans (in)-cívics i que tenen dos forts aliats: els mitjans de comunicació dels que

en són propietaris (entre ells els del grup Prisa) i la indiscutible ingerència del govern dels Estats Units, el qual veu com s'escorre el seu poder en una Llatinoamèrica que cada cop més reivindica la seva sobirania, un model polític propi i una veu al món.

Però a les dificultats de qualsevol procés de canvi per les resistències dels opositors, cal afegir-hi cert escepticisme d'un sector que, malgrat identificar-se amb l'ideal redistributiu, no percep en la seva pràctica diària els resultats del canvi. Certament, dos anys no són suficients per moure tota una maquinària administrativa, a vegades massa feixuga, agreujada per les mateixes malalties d'altres administracions públiques, especialment partidistes.

En matèria de política pública, la transferència de rendes a través de mesures com la Renta Dignidad

(majors de 60 anys) o el Bono Juancito Pinto (escolars que assisteixen a primer i vuitè de primària), que han estat bandera de l'acció de govern, tot i necessàries, resulten insuficients. Sembla imprescindible ampliar i articular un conjunt d'inversions estructurals, tant en política social com en el propi desenvolupament del país, que superi la condició de dependència vers un Estat, ara amb una forta capacitat adquisitiva.

A la política pública i social transformadora, s'hi afegeix el repte de crear una Bolívia que sigui veritablement per tothom, tant en termes identitaris -on es fa necessari redisenyar un nou Estat, unitari i alhora plurinacional-, com en termes pròpia d'estructura social -on es fa necessari superar la divisió indígena/camperol i blanc/latifundista. També suposa un repte equilibrar el

reconeixement de l'indígena sense caure en l'indigenisme, o el reconeixement del poble, fugint del populisme.

Així doncs, Bolívia té una oportunitat històrica per consolidar una consciència col·lectiva reafirmada, enfortida i mobilitzada en política d'Estat, que trenqui per sempre les relacions de servitud del poble indígena. La voluntat democràtica del poble bolivià, reafirmada àmpliament pel referèndum del 10 d'agost de 2008, és la de seguir condicions en el procés de canvi radical, de dignificació, motiu pel qual és imprescindible un canvi de les regles del joc. Una vegada presa la decisió democràtica, el desafiament és anar més enllà del símbol (tot i reconèixer la seva importància) per assolir una transformació real del país, de la gramàtica del sistema i de les condicions de vida de tota la població boliviana.

Xavier Díez · Historiador
opinio@setmanaridirecta.info

'Crisis, what crisis?'

6 d'octubre. El programa Àgora del canal 33 debat sobre la crisi econòmica i financera. Pedro Schwartz, malgrat l'evident fallida provocada per la desregulació inspirada per la ideologia de Milton Friedman i l'escola de Chicago, defensa el neoliberalisme sense manies. La resta de convidats resten desconcertats davant la impossibilitat de l'economista i conferenciant *freelance*. Ahhora, tant els missatges que desfilen per la pantalla com els comentaris escrits i telefònics d'espectadors empenyats, presenten unanimitat total. Ja fa anys, des dels temps daurats de la presumpta prosperitat, que no arriben a final de mes. Schwartz, insensible i frívol,

canta les excel·lències dels ajustos econòmics amb terribles danys col·laterals. Considera que els contribuents han de salvar els beneficis d'un món financer que ha fet de la corrupció l'oli que engrèixa els mecanismes de funcionament i del creixement asimètric i especulatiu la seva raó de ser. Miren Etxezarreta, catedràtica d'economia aplicada, retreu que el programa no parli sobre economia real, sinó sobre aspectes que no interessen la majoria d'espectadors. Schwartz allarga la lletania de lloances al mercat i sembla una Maria Antonieta que, en una inesperada visita de centenars de pobres queixosos de no tenir pa, els proposa que mengin brioxi. Penso

que si el públic a punt de perdre la casa o la feina fos al plató, l'economista assistiria a la baixada... de les guillotines.

No és difícil d'adonar-se, a partir de debats similars que es fan aquests dies, que la manca de control polític i democràtic és a l'arrel dels mals de l'economia real i del col·lapse de la fictícia (quatre cinquenes parts dels diners circulants no tenen traducció possible en béns i serveis). Això ha engendrat un sistema social similar al que precedí la revolució francesa. D'una banda, un nucli reduït de privilegiats, la nova noblesa d'alts executius i propietaris d'empreses globals corporatives (nous i poderosos

organismes paraestatsals amb exèrcits privats) exonerats d'obligacions financeres i civils, que fan del govern un instrument al seu servei. De l'altra, ciutadans que sostenen fiscalment les institucions mitjançant una economia real parasitada pels especuladors globals i reduïts a la intempèrie del mercat. La situació ideal per engendrar un nou feudalisme, amb noves castes endogàmiques, especialització social de grups ètnics i un impressionant aparell propagandístic (mitjans de comunicació) capaç de legitimar la injustícia amb sofisticats mecanismes discursius. Orwell en estat pur.

El *crash* actual és la manifestació dels desequilibris propiciats per

aquest sistema. Un creixement fictici fonamentat sobre l'especulació financera i la manipulació comptable. Com una metàfora premonitòria, un jove economista crític, Enric Duran, ha posat en evidència la major part de bancs i caixes per denunciar un sistema bancari fonamentat sobre la falsedat. Potser l'enigmàtic Duran mereix ser el català de l'any en el ridícul concurs de popularitat muntat cada any per *El Periódico*. "Crisi, quina crisi?", es preguntava fa més de trenta anys un disc de Supertramp. La d'un sistema global incapaç de repartir el creixement. La d'un sistema que difícilment controlarà el creixement de la ira local.

, impressions

. A LA CANTONADA

GASTRONOMIA

En defensa de la tradició

Roger Sánchez Amat, cuiner

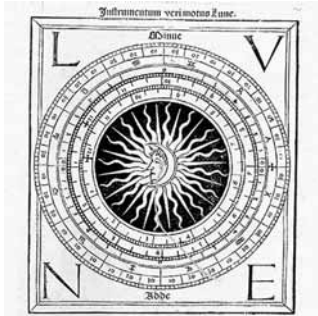
Des de sectors progressistes sovint s'ha tingut una mena d'urticària amb tot allò relacionat amb la tradició. Des del *sociata* acomplexat per la crosta nacionalista fins a l'anarquistes incendiari ("la tradició es una maldició"), passant per la fredor del marxista materialista. Tots ells han intentat assignar al fet tradicional un caràcter conservador. És cert que la dreta s'ha fet seu el discurs tradicionalista, però també és cert que l'esquerra ha comès un greu error deixant-lo a les seves mans. Per tradició entenem senzillament la transmissió d'una generació a una altra. Quin perill té? Els perills sorgeixen en la consideració que en fem. Les dretes tindrien una concepció essencialista i immutable d'aquesta transmissió: conservar a ultrança el passat. Però, realment és així? Les dretes prenen del passat només el que els afavoreix i, tenint en compte que venim d'etapes històriques fosques i autoritàries, resulta ben lògic. Però segresten, obliden i oculten tot allò que no consideren del seu gust. Per aquest motiu podem afirmar que el seu tradicionalisme -tan reivindicat- és de pa sucat amb oli. Des de les esquerres caldria superar complexos i assumir obertament la reivindicació de les tradicions. Totes? Només cal fer el conscient exercici de passar per un sedàs aquest valuós patrimoni, recuperar i tenir present allò coherent amb les nostres idees, que és molt. Com plantejava Josep Ferrater i Mora, "la tradició només és un obstacle quan no hi ha continuïtat, quan s'anquilosa en un present i es nega a prosseguir i a modificar-se". Nosaltres partim d'aquesta premissa, la mateixa que considera que cap cultura és estàtica, ans el contrari, està sotmesa a processos de canvi, fusió i renovació.

El fet de deixar clar algun concepte com els esmentats en permet declarar-me desimboltament tradicionalista. I en el terreny gastronòmic, encara més. Per què una afirmació tan taxativa? Perquè la població no coneix ni de bon tros la gastronomia tradicional del país. Perquè ignorem moltes característiques i potencialitats de la nostra cuina. Perquè encara no hi ha hagut la recuperació cultural necessària després de segles d'imperialisme espanyol. Perquè la transmissió del coneixement culinari tradicional s'està difonent amb els nous hàbits de vida. El resultat és que la cuina catalana s'està construint sobre uns pilars de sorra. Sense aquesta base sòlida, com volem abanderats de la cuina avantguardista? Renegant dels nostres orígens? I què podem aportar a la multiculturalitat? Una peça de museu?

Quanta gent sap que un dels primers receptaris europeus va ser escrit en català l'any 1324? O que la cuina medieval catalana gaudia d'un reconeixement internacional i els seus cuiners eren considerats dels millors del món? O que als banquets de mig continent sovintejaven plats cuinats "a la catalana"? Que ja llavors es guisava en base a dues joies etnològiques com són el sofregit i la picada? Quants de nosaltres tenim consciència de la sorprenent capacitat combinatòria de la cuina tradicional catalana, capaç de mesclar mar i muntanya, dolç i salat, fruita i carn, agre i dolç, picant i dolç? O quants sabem que no cal ser postmodern ni anar a l'altra punta del món per trobar aquests gustos aparentment contradictoris? O que la cuina catalana té unes característiques comunes prou determinants per ser considerada com a tal, diferenciada de les voraces cuines espanyola i francesa? O que cuina catalana és sinònim de cuina dels Països Catalans, ja que els productes i les tècniques són compartides en gran part als seus territoris? Desconec els resultats d'aquesta improvisada enquesta, però l'experiència personal fa que no els cregui gaire encoratjadors. Així doncs, a fer feina!

. EL CIGALÓ

"Gràcies a l'astrologia puc viure d'una altra manera"

Arnau
33 ANYS
ASTRÒLEG

Laia Gordi

L'astrologia és futurologia? No, perquè el concepte de destí -almenys el meu- no ve donat. L'astrologia ens mostra el caràcter de cadascú, com entén la vida cadascú, com la interpreta, però no és una qüestió temporal. La carta astral ens diu on som i cap a on estem anant, el caràcter ens destina, ens planteja les variables individuals actuals i la tendència que seguim. **Perquè dius que la frase "sóc gèminis", per exemple, és incorrecta?** Tots som tots els signes, a la carta hi són tots. Coneixem el solar -que parteix d'on està situat el sol en el moment del naixement-, però n'obviem molts, cranc -on es troba la lluna-, gèminis -amb mercuri-, etc...

Es pot viure de l'astrologia?

Jo m'ho prenc com que, gràcies a l'astrologia, puc viure d'una altra manera. A nivell econòmic, de fet, pots vendre i vendre't, sobretot si dius al consultant el que vol sentir -si et pregunta per la parella, li dius que el problema el té l'altre i que ell és fantàstic, bla bla bla- però no és el meu cas. I sí, visc de l'astrologia, fent cartes astrals i també amb l'ensenyament.

L'astrologia és una ciència?

L'astrologia no vol ser una ciència. És un fet del saber, de l'entendre, i no es podrà demostrar mai a nivell científic. Però és que l'astrologia no busca pas això. És un saber intern, un coneixement que es revela, no s'origina producte d'una investigació científica.

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

Festes alternatives

Jordi Soler, Sants

Arran del debat sobre les festes majors alternatives, lluny de la interessada visió de l'alcalde Hereu: "alternatives a la dels veïns?", cal dir que s'anomenen alternatives perquè el nexe d'unió és l'afinitat ideològica dels seus organitzadors i no tant per afinitat geogràfica, com les tradicionals festes de carrer a Sants o Gràcia. També incorporen a la festa actes i punts de vista crítics amb el model social que l'Ajuntament vol imposar-nos i amb el model econòmic que patim tots plegats. Pel demés, la festa és la festa i, si bé les alternatives apleguen la gran majoria de gent jove, a Sants (i arreu) tenen bones relacions amb els altres col·lectius festers. Ens complementem i ens aportem energia positiva mútuament. El conflicte d'enguany a Sants ha estat provocat per la fustigació i la deriva autoritària del districte, que ha acabat provocant la resposta de dissabte a la plaça de Sants. A banda de la falta de permís, cal dir que totes les festes -tant les legals com les desobedients- s'han desenvolupat sempre sota el control dels organitzadors i sense cap mena d'incident. Felicitats a tothom.

Sentències injustes

CAB

Vivim en una societat on els mitjans de comunicació -ja siguin premsa escrita, Internet o canals de televisió- marquen d'una manera clara i directa l'opinió de les persones. I és per aquest motiu que

se'ls ha d'exigir una responsabilitat sobre tot el que diuen.

El dia 12 de setembre alguns d'aquests mitjans de masses van condemnar l'actuació d'un membre de l'Assemblea de Joves de Lleida i dels independentistes que es van aplegar al Roser. Els van acusar d'intentar boicotejar l'acte, de resistència a l'autoritat, entre altres coses. Això és el que feren molts, sense ser-hi presents, únicament a partir de la informació que van rebre d'una part i sense contrastar-la amb l'altra.

Avui G.S.C. el jove detingut, es troba amb una possible condemna de 2 a 4 anys de presó. Però, a més, es troba amb una condemna ja sentenciada per part dels mitjans locals per una acció que ell no va dur a terme i que, de ben segur, haurà de desmentir durant molt de temps.

Per tant, només em queda agrair a tots els mitjans de comunicació que parlessin sense contrastar informació, que condemnessin sense proves i enganessin l'opinió pública. Davant de tot això, moltes gràcies per condemnar d'una manera tant directa una persona que només estava alçant la veu per la justícia històrica.

Sobre els Balcans

Bruna Pou Serra, Barcelona

Fadia dies que penso si escriure una carta a la DIRECTA, tot i que havia decidit no fer-ho, fins que he anat al quiosc a comprar la d'aquesta setmana. I ara mateix em plantejo si la continuaré comprant. L'article de la secció del costat de l'editorial sobre els Balcans em va semblar de molt mal gust pel fet d'insultar i de decidir que, si no troben els cossos, és que no són morts. Aleshores, tots els republi-

cans assassinats durant la Guerra Civil dels quals no s'han trobat els cossos no deuen de ser morts. Això, cal sumar-hi el fet que -quan convé a l'autor- la Unió Europea i els Estats Units diuen la veritat i quan no, no. No és La Haia qui m'ha de dir què és un genocidi, crec que la persecució sistemàtica hauria de ser-ho.

Per tot plegat vaig agrair l'article de l'historiador que introduïa un altre punt de vista, que puc compartir o no, però que almenys no era un atac constant. Cosa que sí que em sembla que passa amb el d'aquesta setmana [DIRECTA 109], escrit pel polític i militant de l'esquerra independentista. Em sembla que no va entendre res del que deia l'historiador i sembla que el conegui perquè fa més l'efecte d'un atac personal que qualsevol altra cosa. Jo no vull uns Països Catalans capitalistes, però si em diguessin que demà serem independents, diria que sí i treballaria perquè deixessin de ser capitalistes, no renunciaria a la nostra independència -com no faig ara- ni tampoc renuncio a la lluita contra el sistema.

Creo que l'historiador en cap moment va dir que Sèrbia fos la dolenta i, si el polític ho veu així, és que cal que torni a llegir l'article. Durant el conflicte de l'antiga Iugoslàvia hi havia víctimes i botxins als diferents bàndols, però els botxins denunciats d'un costat no es poden negar. Em sorprèn que a la DIRECTA es permetin insults, negatives d'assassinats i articles sense cap argument. Animo totes les persones que es van indignar que també hi diguin la seva, si no, sembla que només hi ha un punt de vista. O almenys sembla que això és el que persegueixen presumptes polítics i presumptes militants de l'esquerra independentista. Què passarà amb els qui no compartim el seu punt de vista, també serem eliminats i enterrats on no ens puguin trobar? No crec que evitar insults i atacs personals sigui censura. Això o que el polític torni a llegir l'altre article.

, així està el pati

Entrega d'apostasies marí-ques a Barcelona | PÀG. 10

Corrupció i prevaricació del PP a les Balears | PÀG. 12

Suspès el projecte de la Torre Barceló de Mataró | PÀG. 13

Proposen despenalitzar els delictes d'ultratge | PÀG. 16

BARCELONA · SIMULTÀNIAMENT, EL PRESIDENT D'ICV FEIA UNA RODA DE PREMSA SOBRE LA MEMÒRIA HISTÒRICA DE LA GUERRA CIVIL

Saura ordena que 400 mossos garanteixin la celebració de l'acte feixista a Montjuïc

Desencadenen una vintena de joves lligats als arbres de la plaça de Sant Jordi i encapsulen la marxa antifeixista. Cinc manifestants ferits al cap pels cops de porra dels antidisturbis

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

El conseller d'Interior Joan Saura -amb la supervisió directa del director general de la policia, Rafael Olmos- va posar tota la capacitat operativa dels Mossos d'Esquadra per garantir la celebració de l'acte ultradretà a la muntanya de Montjuïc. Prop de 300 policies antidisturbis i un centenar d'agents de paisà van impedir que la marxa antifeixista -que aplegava unes 600 persones- amb punt d'inici a la plaça de Sants pogués avançar en direcció a la plaça Espanya. Així, quan la manifestació pretenia baixar

La policia va reobrir l'encapsulament i va alliberar els manifestants després de dues hores

pel carrer Jocs Florals, la policia va carregar contra la pancarta de la capçalera i, més tard, davant la seu del districte de Sants-Montjuïc, quan els manifestants volien girar pel carrer Moianès va tornar a carregar amb molta violència. L'acció va causar una vintena de manifestants ferits, cinc dels quals van haver de ser atesos per ambulàncies. Un antidisturbis va patir la fractura d'un dit. D'altra banda, una veïna que observava els fets des de la vorera també va ser atesa, en principi per l'impacte d'una moneda. Un inspector dels Mossos va pressionar la dona perquè denunciés els fets, però ella s'hi va negar ja que no coneixia l'origen de la ferida i, a més, va reprimir

l'actuació repressiva dels agents. La marxa, finalment, va decidir tornar a la plaça de Sants, on els policies van reobrir l'encapsulament i van alliberar les manifestants, que havien passat dues hores amb la mobilitat segrestada.

A la mateixa hora, al Palau de la Generalitat, el conseller Saura compareixia davant els periodistes per parlar de la recuperació de la memòria històrica i l'anulació del procés a Lluís Companys. Saura no va voler respondre cap pregunta sobre el que estava passant en aquells moments als carrers de Sants.

Vint encadenats per evitar l'acte Mentrestant, a la plaça de Sant Jordi, les banderes espanyoles amb simbologia preconstitucional, falangista i franquista s'exhibien per tot arreu. Tota l'escena va estar presidida pels discursos de Manuel Canduela en defensa de la unitat de l'Estat espanyol, dels militars, de l'alçament del 1936 i contra l'arribada de nous immigrants. Diverses paradetes i estands venien llibres, insignies, banderoles i tota mena de material d'apologia del feixisme. La presència policial era molt discreta. Cinc hores abans -pocs minuts després de les set del matí-, al mateix indret, els efectius policials havien desencadenat -utilitzant un camió de bombers- una vintena de membres de l'Esquerra Independentista del Barcelonès que s'havien lligat als arbres de la plaça a les sis de la tarda del dia anterior per impedir la congregació feixista. Durant tot el vespre i nit es van fer activitats i passis de vídeo per amenitzar l'espera de la incerta arribada policial. Unes altres trenta persones que els donaven suport també van ser expulsades amb cops. Finalment, set dels activistes van ser traslladats a la comissaria de Les Corts, on van ser identificats i posats en llibertat dues hores més tard.

Imatge de la concentració feixista a Tarragona

TARRAGONA · EL GOVERN AUTORITZA UNA MARXA D'ALIANZA NACIONAL

Tarragona diu no al feixisme

Directa El Camp
elcamp@setmanaridirecta.info

Al voltant de 150 persones d'estètica skin, vingudes majoritàriament de diferents indrets de l'Estat, van marxar el 12 d'octubre pels carrers de Tarragona, seguint les consignes d'Alianza Nacional (AN). Mentrestant i malgrat l'absència de permisos, centenars de persones es van concentrar a l'estàtua dels despullats, a la Rambla Nova, per mostrar el seu rebuig a la demostració

feixista. La jornada va acabar sense incidents.

A principis d'octubre, la població de Tarragona es va assabentar que Alianza Nacional havia decidit convocar la concentració anual del dia de la hispanidad a Tarragona. A la seva web argumentaven la decisió amb explicacions com aquesta: "La derrota de un estado que se autodefine como 'de derecho' frente a los caprichos de una minoría separatista" o "la persecución a todos los niveles que sufren los ciudadanos de bien en

la región". En la mateixa web es fa propaganda de nazis com Manfred Roeder, es fa publicitat d'homenatges a Rudolf Hess i es reivindica Pedro Cuevas, l'assassí convicte del jove Guillem Agulló, que es va presentar a unes eleccions municipals a la llista d'AN.

Després de conèixer la notícia, es va convocar de forma immediata una concentració antifeixista mitja hora abans de la marxa del grup nazi.

, així està el pati

L'estètica skin i els crims nazis i espanyolistes marquen la desfilada feixista

>> Ve de la pàgina anterior

Mentrestant, l'Ajuntament (PSC i ERC) demanava que no s'autoritzés la marxa ultra i la subdelegació de govern espanyol esgrimia raons "democràtiques" per autoritzar la marxa, tot i que va escurçar-ne la durada i va limitar-ne el recorregut.

Per la seva banda, els mitjans de comunicació es van fer ressò de la polèmica, encara que la majoria d'ells va insistir en comparar la concentració antifeixista amb el grup ultradretà, tot magnificant la possibilitat d'incidents violents.

Finalment, el 12 d'octubre, un matí plujós i amb la Rambla Nova de Tarragona literalment presa per la policia (una vintena de furgonetes, 150 policies antidisturbis, la Guàrdia urbana, policia de país...) es va perpetrar la marxa nazi. Al voltant de 150 persones d'estètica skin amb tatuatges, símbols nazis i banderes espanyoles i d'AN van desfilar, acompanyats pels agents de la policia nacional, amb pretensions de marcialitat sota les notes d'un parell de timbals i proferrint crims contra ETA o per la unitat d'Espanya. A l'acabament de l'acte, es van poder sentir arengues furibundes que insistien en les consignes i bramaven contra la immigració (*La España multiracial*) sense oblidar les paraules de Rajoy sobre el "coñazo" de la desfilada militar.

Part del públic que observava la marxa va aplaudir quan, des d'un balcó, algú va cridar 'Visca Catalunya!' al pas de la demostració

D'altra banda, cal destacar el nombre de públic que va observar la desfilada. L'anècdota es va produir quan part del públic va aplaudir quan, des d'un balcó, algú va cridar *Visca Catalunya!* al pas de la demostració.

Mentrestant, centenars de persones s'havien concentrat a l'estàtua dels despullats, a la Rambla Nova, a uns centenars de metres de l'acabament de la marxa ultra, per mostrar el seu rebuig a l'acte. Una pancarta amb la inscripció *Ni a Tarragona, ni enlloc* encapçalava la concentració. Diverses furgonetes i un cordó de policies armats amb material antidisturbis van blindar la zona per impedir que ningú pogués passar de la zona de la concentració.

Després que els concentrats abandonessin la zona per desplaçar-se a la plaça de la Font i concloure l'acte antifeixista, els manifestants d'AN van abandonar la zona i, previsiblement, la ciutat.

BARCELONA · MOBILITZACIÓ PER REIVINDICAR LES 'IDENTITATS NO NORMATIVES'

400 persones es manifesten contra la transfòbia i la disfòria de gènere

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

La mobilització de l'11 d'octubre, organitzada per la Plataforma de Activistas Sin Vergüenza i el col·lectiu trans i antipatriarcal Guerrilla Travoloka, va arrencar a les 18:30 de la plaça Universitat i va aplegar prop de 400 participants. És la segona manifestació que convoquen les activistes transsexuals, transgènere i intersexuals per visibilitzar les violències que pateixen per part d'institucions com el món de la medicina o l'Església i per denunciar la consideració de la transsexualitat com una patologia mental. Aquest any, la marxa estava emmarcada en una jornada de lluita convocada també en d'altres ciutats europees com A Coruña, Bilbao, Brussel·les, Donosti, Lisboa, Madrid, París i Saragossa.

L'acte va recórrer, sense problemes i amb poca presència policial, els principals carrers del centre de la ciutat sota un ambient festiu amenitzat per timbalers i xanquers vestits amb bata blanca, que representaven psiquiatres "mostrant la seva posició de dominació davant les identitats no normatives", segons una portaveu de la convocatòria.

Les presents van denunciar l'existència d'una Unitat d'Identitat de Gènere

A l'alçada de la plaça Catalunya, una performance va escenificar les dificultats que tenen les persones que no s'identifiquen amb el sexe que se'ls atribueix o que no es classifiquen dins el binomi home-dona, així com per alliberar-se de les institucions que les etiqueten com a trastornades, en consonància amb el lema escollit per encapçalar la marxa: *Ni homes, ni dones. El binarisme ens emmalalteix*. La mobilització va finalitzar a la plaça Sant Jaume amb la lectura d'un manifest que denunciava l'existència

EDUARDO DÍAZ

d'una Unitat d'Identitat de Gènere -on es fa l'avaluació psiquiàtrica i la reassignació de rols del *malalt* de disfòria de gènere- a l'Hospital Clínic de Barcelona i el control que s'exerceix des de la medicina sobre els transsexuals i el seu entorn més proper. També es criticava la llei d'identitat de gènere, aprovada el març de 2007 al Parlament espanyol, que "obliga qualsevol persona que vulgui posar-se un nom de sexe contrari a la seva documentació a passar obligatòriament per una consulta psiquiàtrica".

Actualment, la transsexualitat està tipificada com a trastorn d'identitat sexual o disfòria de gènere a la llista de patologies mentals de l'OMS, una classificació que guia psiquiatres de tot el món a l'hora d'elaborar diagnòstics. Segons Júlia, encarregada de llegir el manifest de l'acte, "tot va transcórrer de forma tranquil·la, malgrat que existia la possibilitat que apareguessin membres de l'extrema dreta presents a la ciutat per assistir a la convocatòria feixista de l'endemà".

L'arquebisbat de Barcelona aposta per cremar i penjar homosexuals
Seguint l'estela de Nosaltrés Marxem, el 14 d'octubre al matí el Col·lectiu Gai de Barcelona va presentar quinze sol·licituds d'apostasia davant l'ar-

JORDI PIZARRO

quebisbat, entre riures i comentaris vexatoris de les persones que els atenen. Aquests individus, que parlaven en nom de l'arquebisbat, van assegurar als tres membres del CGB que pretenien apostar: "Si poguéssim cremaríem i penjaríem els i les homosexuals", segons ha declarat el col·lectiu a la premsa. Immediatament després, els Mossos d'Esquadra van identificar els autors de les amenaces homòfobes i, el mateix dia, dos dels destinataris de l'agressió verbal van presentar una denúncia davant el jutjat d'instrucció número 12.

La mateixa associació va convocar una concentració a la plaça de la Catedral dilluns 13 per "celebrar, de manera festiva, alegre i -sobretot- desdramatitzada la nostra decisió de desvincular-nos definitivament d'aquesta institució arcaica".

Els motius que els han fet desvincular-se de l'Església són, segons diuen, la persecució i l'assassinat de persones que no seguïen cegament les seves doctrines i les declaracions homo-lesbo-transfòbiques que la institució secular ha fet en innombrables ocasions.

ANGEL MONLEÓ

Marxa en suport als processos de lluita a l'Amèrica Llatina

Manel Ros

L'Assemblea Permanent de Suport al Poble Bolivià -amb el recolzament de l'Assemblea Bolivariana de Catalunya- va organitzar una marxa el 10 d'octubre a la ciutat de Barcelona, que va recórrer la Rambla des de la font de Canaleles fins al monument a Colom, símbol del genocidi que van patir els pobles d'Amèrica. Sota el lema *Recolzar la consolidació del procés*

de canvi a Bolívia i treballar per la unitat dels pobles d'Abya Ayala (Amèrica) es una manera de caminar cap a un altre món possible, gairebé un centenar de persones van donar el seu suport al poble de Bolívia i als processos de lluita que s'estan produint arreu del continent. La marxa va acabar amb un parlament que va denunciar la repressió cap a aquests moviments i va animar la gent present a continuar mostrant la seva solidaritat.

, així està el pati

CATALUNYA · DESPRÉS DE DEU ANYS, CONTINUA LA LLUITA PER L'ABOLICIÓ DEL DEUTE EXTERN

Una setmana d'activitats per acabar amb el deute i mirar cap a l'Àfrica

Acció contra el G8 i el canvi climàtic el juny de 2007 a la plaça Catalunya de Barcelona

Iolanda Fresnillo
redaccio@setmanaridirecta.info

“El problema del deute no ha acabat. Malgrat totes les promeses i plans ofertats pels governs creditors i les institucions financeres internacionals (IFIs), el deute continua exacerbant la pobresa i violant els drets humans dels pobles del Sud”. D'aquesta manera es presenta per segon any consecutiu el programa de la Setmana d'Acció Global contra el Deute i les IFIs a Catalunya.

Moviments socials i organitzacions de tot el món participen de la Campanya Sud Nord sobre la Il·legimitat del Deute

La Setmana del Deute és una iniciativa internacional dels moviments socials i organitzacions de tot el món que participen de la Campanya Sud Nord sobre la Il·legimitat del Deute. Les organitzacions d'aquesta campanya, reu-

des a Nairobi durant el Fòrum Social Mundial de 2007, van decidir engegar una convocatòria conjunta de mobilització l'octubre d'aquell any amb l'objectiu de recordar a l'opinió pública global que el deute continua esclavitzant els pobles del Sud. Enguany es repeteix la convocatòria, que ha estat secundada per prop de 200 entitats, moviments i xarxes d'arreu del món. De Bangladesh a l'Argentina, de Togo a les Filipines, prop d'una trentena de països dels cinc continents alluiran aquesta setmana centenars d'accions, debats, cine-fòrums i concerts per exigir “l'anul·lació incondicional i immediata del deute il·legítim, la fi de les condicionalitats de les IFIs i el pagament del deute ecològic als països del Sud” (www.debtweek.org). Enguany, a Catalunya, la campanya Qui deu a Qui? ha tornat a fer seva la convocatòria i ha organitzat un cicle de xerrades amb el lema *L'Àfrica a l'auxili d'Occident*.

La campanya Qui deu a Qui? va néixer l'any 2005 i, des d'aleshores, agrupa una cinquantena d'organitzacions d'arreu de l'Estat espanyol. La campanya, que té un dels seus nuclis més actius a Barcelona, és hereva directa de les mobilitzacions contra el deute extern de l'any 2000. En aquell moment, la Xarxa Ciutadana per l'Abolició del Deute Extern (XCADE) va organitzar una consulta social sobre la cancel·lació del deute dels països empobrits en

la qual van participar més d'un milió de persones a tot l'Estat (i més de mig milió només a Catalunya). El moviment de lluita contra el deute extern es va anar diluint en les mobilitzacions de 2001 a 2003 (contra el Banc Mundial, contra l'Europa del Capital, contra la Guerra...) i, amb els anys, es va anar debilitant. Però l'any 2005 va reaparèixer de

“El deute dels països del Sud es continua cobrant diàriament la mort de persones i és una de les causes de la violència estructural”

nou per recordar-nos que el deute dels països del Sud es continua “cobrant diàriament la mort de persones i és una de les causes de la violència estructural i de l'agressió sistemàtica contra els drets humans” (www.quideuqui.org). A través de la pregunta *qui deu a qui?*, aquest renaixut moviment posa sobre la taula la necessitat de revisar allò que els països del Nord devem als pobles del Sud a causa de l'im-

pacte socioambiental de les polítiques dels nostres governs, de les accions de les empreses transnacionals o del nostre model de consum. En aquest sentit, des de la campanya no es limiten a denunciar els impactes del deute extern i a demanar-ne la cancel·lació, sinó que també s'aborden els impactes del model capitalista sobre els pobles del Sud com un tot. Durant tot aquest temps, s'han anat tractant qüestions com els impactes de Repsol a l'Amèrica Llatina o el dels Acords de Lliure Comerç que la Unió Europea vol imposar als països africans.

Aquesta visió integral és la que ha impregnat la proposta d'enguany per la Segona Setmana d'Acció Global contra el Deute i les IFIs. Les migracions, la sobirania alimentària, la sobreexplotació dels recursos naturals o el model de lliure comerç, així com les responsabilitats de governs, empreses transnacionals i organismes internacionals, seran alguns dels temes que s'abordaran, així com també les iniciatives i alternatives que estan sorgint, sobretot des d'alguns moviments socials africans. Durant tres dies, les tardes del 16 al 18 d'octubre, a la Universitat de Barcelona (pl. Universitat), activistes i experts africans, catalans i espanyols posaran sobre la taula diferents punts de vista sobre la realitat africana. Podeu consultar el programa a la pàgina [web www.quideuqui.org](http://www.quideuqui.org).

Women on Waves anuncia l'arribada d'un vaixell abortista al port de València

Redacció Directa

Una vintena d'entitats feministes, polítiques i socials –amb el suport de clíniques abortistes del País Valencià, Múrcia i Andalusia– van anunciar, el 13 d'octubre, l'arribada davant del port de València d'un vaixell abortista fletat per l'organització no governamental holandesa Women on Waves. Es tractarà d'una mena de clínica flotant fora d'aigües territorials de l'Estat espanyol on es podran fer interrupcions de l'embaràs sense estar sotmeses a la legislació vigent. Quatre representants de la campanya van comparèixer davant la premsa per anunciar-ho i per valorar la nova llei de l'avortament que es prepara des del govern del PSOE.

Recollida de suports per evitar el tancament del Rock & Trini

Redacció Directa

Les entitats musicals, socials i culturals que gestionen l'espai del Rock & Trini, al barri de la Trinitat Vella de Barcelona, han fet una crida per demanar suport. El districte de Sant Andreu pretén canviar l'ús de l'espai amb l'objectiu d'ubicar-hi les carrosses de la cavalcada de reis de la comissió de festes de la Trinitat Vella. Fa disset anys que aquest local situat sota la Ronda Litoral és usat per grups de música sense recursos econòmics per llogar bucs musicals. Si vols recolzar-los, pots enviar un fax amb la signatura o el segell de l'entitat al número 93.346.08.32

Quatre autobusos carbonitzats a les cotxeres de Sant Andreu

Redacció Directa

Quatre vehicles de la flota de Transports Metropolitans de Barcelona van quedar totalment o parcialment carbonitzats per un incendi que es va produir durant la matinada del 13 d'octubre. Dos d'ells van patir destrosses impossibles de reparar i, per tant, se'n declarà el sinistre total per un valor de 550.000 euros. Els altres dos vehicles han sofert danys menys quantiosos i podran ser reutilitzats un cop passin pel taller. Tres dels vehicles eren nous de trinxera i encara no havien sortit mai al carrer. La direcció de TMB i els Mossos d'Esquadra asseguren que l'incendi no va ser fortuït i que es tracta d'un sabotatge intencionat. Segons la policia autonòmica, es dedican esforços a localitzar l'autor o autors dels fets.

, així està el pati

MARTORELL · SEAT

La CGT denuncia 'ritmes de producció inhumans'

Xavi Martí
baixllobregat@setmanaridirecta.info

El comitè d'empresa de SEAT, amb sis membres de la UGT, quatre de CCOO i tres de la CGT, es va reunir el 7 d'octubre amb l'inspector de treball de la Generalitat, Javier Suquia, a qui van manifestar que l'ERO presentat -que pot afectar i deixar sense sou temporalment 4.700 treballadors fins el juliol de 2009- "ofereix tot un seguit d'incongruències que el fan innecessari". Diego Rejón, de la CGT, va dir a aquest setmanari que "Suquia ha entès aquestes incongruències" i que la CGT "s'oposa a l'ERO perquè primer cal abaixar els ritmes inhumans de producció de SEAT Martorell (que estan provocant un gran nombre de malalties professionals entre la plantilla), perquè el centre de la Zona Franca continua amb excés de feina i perquè hi ha treballadors amb la borsa d'hores en positiu". Rejón també va manifestar "altres incongruències", com el fet que "l'empresa digués que volia fabricar 40.000 Ibiza antics i ara no ho vulgui fer". Rejón va afirmar, a més, que "SEAT, que té beneficis i que ara ha rebut subvencions per complir amb la seva política d'estoc zero i de *just in time*, vol deixar de fabricar... no s'entén". CCOO i UGT, per la seva banda, van dir a Suquia que podrien signar l'ERO en el cas que es faci un pla social per als treballadors, que l'empresa respecti el fet de cobrar el 100% del complement de l'atur o que l'ERO no afecti els treballadors de més de 52 anys.

Carnero deslocalitza?

El president del comitè d'empresa, Matías Carnero (UGT), va demanar el 7 d'octubre al president de la Generalitat, José Montilla, que es reunís amb representants del grup Volkswagen a Alemanya "per pressionar perquè SEAT pugui obrir nous mercats a l'Amèrica Llatina i a la Xina". Per Carnero, "a banda de la crisi, l'empresa té un problema estructural que podria solucionar-se si el consorci Volkswagen apostés en aquest sentit". Entrar a l'Amèrica Llatina implicaria, segons Carnero, fabricar "una part dels Córdoba i Ibiza a les plantes americanes del grup" i que Martorell fes la "producció addicional d'elements i peces mòbils".

Diego Rejón, de la CGT, va manifestar que "durant la reunió que vam fer amb l'inspector de Treball no es va dir res de Montilla", i que els sindicats "ens vam limitar a demanar una reunió amb els representants de més alt nivell del grup per negociar l'expedient de regulació". La CGT considera que les paraules de Carnero estan motivades pel fet que "SEAT, en les seves modificacions de producció, no sap on produir els models nous del Córdoba i l'Ibiza, perquè la companyia, com que no vol invertir a la planta de Volkswagen a Mèxic, ha descartat que es faci a la planta de Puebla i perquè Martorell fabricaria els altres models nous". Després de parlar amb Suquia, Lolo Gálvez (CCOO) va dir que el nombre de treballadors afectats per l'ERO es reduirà perquè, si no, "és impossible complir la previsió de producció per al 2009".

ILLES BALEARS · LA JUSTÍCIA INVESTIGA UNA QUINZENA DE CASOS RELACIONATS AMB ELS POPULARS

L'afer del CDEIB engreixa la llista d'actes de corrupció del PP

JOAN LLADÓ

El 4 d'octubre, Antonia Ordines va entregar al jutge 240.000 euros que amagava enterrats al seu jardí

Margalida Bonnin i Joan Sitges
redaccio@setmanaridirecta.info

Els cas del Consorci per al Desenvolupament Econòmic de les Illes Balears (CDEIB) s'ha despatat com el darrer dels quinze grans escàndols del govern Matas. El mapa que han dibuixat les darreres investigacions policials formen un trenca-closques de suborns, comissions il·legals, contractes públics fraudulents, abús de poder i inoperància política. Unes *presumptes* dinàmiques que han dominat durant quatre anys les conselleries, direccions generals i consorcis de les illes.

Molts dels imputats continuen seient a les cadires del Parlament, els ajuntaments i els consells insulars

La imatge de l'exgerent del CDEIB, Antonia Ordines, desenterrant una caixa de *cola-cao* amb 240.000 euros del seu jardí passarà a formar part de l'imaginari col·lectiu dels ciutadans d'aquest país. És la imatge dels delictes de malversació que la fiscalia anticorrupció imputa a Antonia Ordines i la seva esposa, la soprano Isabel Rosselló. El cas CDEIB s'investiga en

l'anomenada *Operació Scala* i implica fins a catorze persones, entre elles, Kurt Vianne, l'exdirector general de promoció industrial.

Segons la tesi de la fiscalia, els imputats van utilitzar tres mètodes diferents per malversar prop de cinc milions d'euros. Existeixen factures amb preus d'escàndol per despeses de representació, amb viatges a l'estranger i dietes abusives. Els acusats pagaven presumptament preus elevadíssims per informes titulats *Superarà Índia a la Xina?* o *Dossier de quesos mediterraneos* que s'encarregaven entre ells. Finalment, els jutges investiguen el cobrament de comissions als principals proveïdors del CDEIB, uns suborns que oscil·laven entre el 25 i el 30% de cada factura. A més, cal destacar que, en les seves declaracions a la policia, Antonia Ordines també ha assenyalat l'exconseller de Comerç i Indústria, Joan Cardona, com un dels responsables de l'escàndol.

Però aquest no és un cas aïllat. Un any i mig després de les darreres eleccions, la justícia investiga una quinzena de delictes de presumpta corrupció duts a terme durant l'antic govern de Jaume Matas (2003-2007). Matas, però, s'ha negat a admetre cap tipus de responsabilitat des que va traslladar el seu domicili a Washington, just després de perdre les eleccions autonòmiques del maig de 2007.

Mentrestant, els seus antics companys han de veure les sigles del seu partit vinculades a les paraules *presó, presumpte, corrupte o investiga-*

ció. Alguns membres destacats del PP, com el diputat al batle de Manacor Antoni Pastor, han assegurat que "Matas ha de donar la cara", però l'actitud d'aquest sector del partit no és la dominant. Mentre la presidenta del PP a les Balears, Rosa Estaràs, diu que "no posaria la mà al foc per ningú", molts dels imputats continuen seient a les cadires del Parlament, els ajuntaments i els consells insulars.

Ja hi ha qui s'atreveix a definir Mallorca com la Sicília d'Espanya

Els casos de corrupció política, però, s'han estès per l'illa i no fan diferències entre poble o ciutat, homes i dones o conselleries. La fiscalia anticorrupció ha augmentat el seu personal i cada vegada són més els casos que, o bé s'estan investigant o bé són als jutjats. Tots ells imputen polítics en actu. Tot plegat fa fet que ja hi ha qui s'atreveix a definir Mallorca com la Sicília d'Espanya.

Tot seguit, es presenten alguns dels casos de presumpta corrupció del segon govern de Jaume Matas.

Cas Rasputin

El gerent de l'Institut Balear de Turisme (IBATUR), Juan Carlos Alia, va carregar a la Hisenda autonòmica les despeses d'un club de prostitutes de Moscou anomenat Rasputin.

Coincidint amb el partit de futbol entre l'Spartak i el Reial Mallorca, del 24 al 26 de febrer de 2004, una expedició encapçalada per Jaume Matas i integrada per cinc persones més i un intèrpret van fer un viatge oficial a Rússia per "mantenir contactes amb diversos touroperadors i agents de viatge per promocionar les Balears com a destí turístic i donar a conèixer les Olimpíades d'Escacs de Calvià". L'expedició va pagar les entrades amb diners públics. La fiscalia, però, no va considerar el cas penalment punible perquè "es tractava d'una errada".

Cas Bitel

Damià Vidal, exgerent d'aquesta empresa pública d'informàtica, juntament amb altres tres persones, està acusat d'haver malversat 700.000 euros de fons públics. El cas es va investigar arran d'una denúncia de l'actual consell d'administració de Bitel, que va acusar Vidal de l'ús il·lícit de la targeta de crèdit de l'empresa. Rosa Estaràs, actual cap del Partit Popular a les Balears, era la presidenta de Bitel.

Cas Consorci Turisme Jove

Durant l'estiu passat, la fiscalia va acusar el gerent del consorci i tres persones per haver malversat prop de 800.000 euros en factures falses i comissions il·legals. Els imputats són el gerent Damià Amengual; el comptable, Jaime Cerdà; el cap de serveis i manteniment, Juan Francisco Gosálbez; i la seva dona i exconsellera del Consell de Mallorca del PP, Maria Reyes Carbonell.

, així està el pati

MATARÓ · EL MATEIX PLA AMENAÇA LA NAU INDUSTRIAL PROTEGIDA DE FÀBREGAS I DE CARALT

La Generalitat suspèn un projecte urbanístic aprovat per l'Ajuntament

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

La Generalitat de Catalunya ha suspès el projecte de construcció d'uns gratacels de 25 plantes a primera línia de mar que el govern de l'Ajuntament de Mataró (PSC-ICV-ERC) havia donat per aprovat definitivament. Aquest estiu la Comissió d'Urbanisme de Barcelona de la Generalitat de Catalunya ha suspès un dels projectes més emblemàtics de la transformació urbanística del sector Ronda Barceló-illa Fàbregas i de Caralt.

Simulació informàtica de la frustrada Torre Barceló

vigent, fet que suposaria un increment de prop d'un 50%

Destapat per la CUP
La normativa vigent a Mataró regula els anomenats cossos sortints, que poden ser oberts, semitancats o tancats (balcons, balcons amb parets laterals o galeries tancades per tots els costats). La normativa assegura que quan els cossos sortints són tancats, com ara les galeries de la Torre Barceló, computen com a superfície edificada, mentre que quan són oberts no.

La notícia ha estat destapada per la Candidatura d'Unitat Popular (CUP), a l'oposició, que denuncia que

"aquest afany de construir més del que permet la legalitat vigent posa de manifest l'operació especulativa arran de la compra de la nau de can Fàbregas i de Caralt per part de Residencial Aurum, SL, a la qual, casualment, ha estat adjudicada la promoció de la Torre Barceló". Can Fàbregas i de Caralt és una nau industrial del segle XIX catalogada com a patrimoni cultural local amb el màxim nivell de protecció. Aquest edifici havia estat propietat d'una empresa participada al 50% pels oncles de l'actual regidor d'Urbanisme, Ramon Bassas (PSC), fins que va ser venuda a Residencial Aurum, just després que la finca fos adjudicada

per la construcció d'uns grans magatzems d'El Corte Inglés.

El regidor d'Urbanisme, Ramon Bassas, ha tret importància a la suspensió del projecte i ha anunciat a la premsa que les "discrepàncies" es resoldran amb la presentació d'un text refós. Segons Bassas, "hi ha dues discrepàncies, una té a veure amb el còmput final de places d'aparcament i l'altra sobre la manera de tancar els balcons, que influeix en el còmput d'edificabilitat".

Aquest no és el primer cop que la Direcció General d'Urbanisme de la Generalitat atura un projecte a Mataró per excés d'edificabilitat. L'àmbit Illa 6 Fàbregas i de Caralt es va aprovar, però se'n va suspendre l'executabilitat fins que es presentés un text refós. La creació d'un nou barri a la ciutat, el sector Iveco-Pegaso, també està suspès i l'Ajuntament ha interposat un recurs d'alçada contra la Generalitat.

Paral·lelament, el govern municipal va iniciar, al ple del mes de juny, una modificació de la normativa referent als cossos sortints, l'origen de totes aquestes suspensions per part de la Generalitat.

Per la seva banda, la CUP ha dut l'Ajuntament al tribunal contenciós administratiu en diverses causes, entre elles el projecte de reparcel·lació i de reurbanització del sector on s'ha projectat aixecar la torre de 80 metres d'alçada i el centre comercial d'El Corte Inglés.

MATARÓ · LABORAL

Els treballadors d'EYSA forcen la reacció de l'empresa

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

Després que el 3 d'octubre els treballadors d'EYSA iniciessin una vaga indefinida per denunciar la seva situació, sembla que el conflicte es comença a resoldre de manera favorable a la plantilla. Tal com avançava la DIRECTA la setmana passada, des del 2 d'agost els treballadors del pàrquing de la plaça Francisco Tomàs i Valiente estaven rebent la recaptació dins les instal·lacions, de manera que havien de custodiar grans quantitats de diners.

"Ja és de domini públic que aquí entraven camions plens de diners i no és gens segur treballar amb les portes obertes"

Davant d'aquesta situació d'irregularitat i veient la poca predisposició de diàleg per part de l'empresa, els empleats d'Estacionamientos y Servicios SA (EYSA) van decidir anar a la vaga. Deu dies després d'haver-se fet efectiva l'aturada dels treballadors, EYSA va rectificar. Així, des del dia 13 d'octubre, la recaptació s'està dipositant a les dependències d'entitats bancàries, tal com exigien els representants dels treballadors.

Ara els vaguistes demanen la segona de les condicions que exigien per tornar als seus llocs de treball: el tancament de les portes durant el torn de nit. "Ja és de domini públic que aquí entraven camions plens de diners i no és gens segur treballar amb les portes obertes", conclou Juan de la Rosa, delegat sindical de la CGT a EYSA. Segons ha assegurat de la Rosa, el conflicte podria desencallar-se a finals d'aquesta setmana. "Estem a l'espera de rebre un document signat on se'n garanteixi el tancament de les portes durant la nit. Tant bon punt el rebem, deixarem la vaga", conclou el delegat sindical.

Els integrants de la plantilla valoren molt positivament aquests dies de reivindicació i qualifiquen les mesures adoptades per l'empresa concessionària com una "petita, però important, victòria". Fins el moment, cap dels treballadors no ha estat sancionat durant la vaga. Tot i la rapidesa amb què s'està resolent el conflicte, els treballadors no descarten tirar endavant amb les seves reivindicacions i es plantegen demanar que els seus llocs de treball passin a ser responsabilitat directa de l'administració municipal.

No s'aprova perquè manquen places per arribar a la reserva mínima d'aparcament

El projecte no s'ha aprovat perquè manquen places per arribar a la reserva mínima d'aparcament així com perquè, segons la Comissió, es pretén que els cossos sortints (unes terrasses de tres metres tancades amb una dita doble pell) no computin a efectes d'edificabilitat, tot i que en realitat suposaria afegir uns 9.000 m² edificats als 18.799 m² de sostre total admès pel planejament

MATARÓ · DIVENDRES 17 D'OCTUBRE ACABA EL TERMINI PEL CSO LA FIBRA

Un recurs atura temporalment el desallotjament de l'EOA

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

El desallotjament cautelar que posava en perill l'Espai Okupat Àcrata (EOA) finalment no es va dur a terme. Les persones concentrades a les portes de l'antiga fàbrica tèxtil van conèixer la notícia cap a dos quarts d'onze del dia 13 d'octubre, quan una integrant de l'assemblea ho va fer públic després de rebre una trucada de l'advocat. Una setmana abans, les persones imputades en l'okupació havien rebut la notificació del jutjat d'instrucció número 2 de Mataró on se'ls informava de l'imminent desallotjament cautelar, previst pel 14 del mateix mes. Malgrat el poc marge de temps per intentar aturar el desallotjament, l'assemblea de l'EOA va presentar un recurs just un dia abans de la data prevista pel desallotjament. Finalment, el recurs va ser acceptat per la jutgesa, de manera que no es fixarà una nova data fins que aquest s'hagi resolt. L'Àcrata no és l'únic centre social amenaçat a Mataró. Tot i que el CSOA La Fi-

bra tenia fixat el 17 d'octubre com a data de desallotjament, els Mossos d'Esquadra han demanat a la jutgesa que s'ajornés i aquesta ha establert un nou termini comprès entre el 18 d'octubre i el 7 de novembre.

L'antiga fàbrica Secopal va ser okupada el 24 de maig. En el moment de l'okupació la propietat legal de l'immoble pertanyia a la Caja de Jaén. L'entitat bancària va adquirir l'edifici l'any 2003, després que

l'empresa tèxtil fes fallida. Al seu torn, Caja de Jaén estava fent negociacions amb Agrippina Press, una immobiliària interessada en l'adquisició de la factoria, valorada en 3.500.000 euros. Per aquest motiu i després que els okupants de l'EO Àcrata es fessin amb l'espai, l'entitat bancària va demanar el desallotjament cautelar amb l'argument que l'okupació afectava negativament l'operació de compra-venda.

BARCELONA · HABITATGE

Desallotgen la casa okupada La Persiana al barri del Clot

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

L'habitatge situat al carrer Fines-trat del barri del Clot va ser okupat fa dos anys i feia tres setmanes que les seves habitacions esperaven el desallotjament decretat per ordre judicial. Durant l'actuació policial del 14 d'octubre, desenes de mossos d'esquadra van arribar a l'indret a les set del matí a bord de sis furgons. Els policies van intentar rebentar la porta de la casa amb malls, després van fer ús d'una serra radial i, finalment, van esbotzar una paret per entrar dins la casa. Nombrosos veïns i veïnes es van despertar per l'estrepit de l'assalt. Així mateix, els agents van enforçar amb les escopetes de pilotes de goma i llanternes una altre habitatge okupat que es troba davant de la casa desallotjada. Durant l'operatiu, el carrer va estar tallat per una trentena de policies que impediessin el pas de qualsevol persona. Mentrestant, policies de paisà encaputxats van entrar a la finca, però no hi van trobar ningú a dins.

, reportatge

24 hores de lluita antifeixista

1. Quatre militants sostenen els cartells de la campanya de l'Esquerra Independentista contra el 12 d'octubre. Al fons, un activista dalt d'un arbre a la plaça Sant Jordi de Montjuïc. L'acció es va iniciar l'11 d'octubre a les sis de la tarda.
2. A les set del matí de l'endemà, arriben els antidisturbis i expulsen a cops la trentena de persones que els donaven suport a peu pla.
3. Es va utilitzar un camió dels Bombers de Barcelona per baixar els encadenats.
4. Primera càrrega a la marxa antifeixista del dia 12 quan intentava baixar pel carrer Jocs Florals.
5. Les manifestants es protegeixen amb pancartes d'escuma de matalàs mentre avancen en direcció a la plaça Espanya.
6. Cops de porra al cap dels activistes de la capçalera que volien girar pel carrer Moianès.
7. El dispositiu policial tanca la càpsula que segresta la mobilitat de les manifestants. La pancarta de la capçalera va quedar tacada amb rajolins de sang d'alguns manifestants.
8. Durant dues hores van denunciar amb les mans alçades que estaven segrestats.
9. La tensió era constant i les pancartes eren l'única defensa davant les agressions policials. Finalment, la marxa va tornar a la plaça de Sants.
10. Dos manifestants sostenen un jove ferit que vol sortir del cordó, però els agents no els ho permeten.
11. Des de fora del cordó, alguns veïns llençaven ampolles d'aigua per les manifestants. Molta gent va haver d'orinar dins aquests recipients davant la impossibilitat de sortir del cercle.

Òsties de fr... comercial m...

El matí de diumenge els Mossos tenien un pla. L'objectiu era garantir que l'acte feixista de la plaça de Sant Jordi de Barcelona es desenvolupés amb normalitat. A les sis del matí van arribar els primers agents a la comissaria general que la Brigada Mòbil té entre Sabadell i Terrassa. La majoria no viuen massa lluny, sempre disposats, les 24h del dia preparats per qualsevol missió. Durant aquesta jornada van rebre el suport de mossos provinents del Baix Llobregat, de Ponent, de la Catalunya Central i de Girona. El dispositiu comptava amb tres-cents agents uniformats i disposats a repartir llenya. La resta, un centenar, participaven del dispositiu de paísà. Als vestidors de la comissaria els comentaris de sempre: "A veure els *guarros* aquests què faran avui". Però la majoria de converses, molt més disteses, versaven sobre les últimes novetats a les competicions de karate, *kick boxing*, curses de muntanya, maratons, futbol 7 o d'altres esports on els mossos de la Brigada Mòbil acostumen a dispensar el seu temps lliure. No hi va haver massa detalls de l'últim llibre que havien llegit. Van carregar els furgons amb tot el material necessari: porres, escuts, proteccions, esprais de gas lacrimògen, serres radials, cisalles, escopetes i boles de goma, pots de fum, manilles, etc... Una de les subunitats -integrada per sis furgons, prop de 40 agents- es va dirigir a la muntanya de Montjuïc. Allí es van reunir amb una ambulància especial del SEM, una dotació que només treballa per donar servei als policies ferits i que en diverses ocasions s'ha negat a

6

5

anc al carrer és llarg d'Europa

FOTOGRAFIA:
Albert Garcia
i Enric Borràs

TEXT:
Agnès Tortosa

endre manifestants lesionades o contusionades. Els bombers de Barcelona van ser requerits per intervenir com a suport amb l'objectiu de desencadenar la intina de militants de l'Esquerra Independentista ue s'havien enfilat davant els arbres de la plaça de ant Jordi. Es van limitar a deixar el camió-escala per rders directes del cap de guàrdia del cos d'emergències civil. El comitè d'empresa dels bombers de Barcelona ha ratificat en diverses ocasions la seva niativa a participar en cap desallotjament, desencadeament o acció repressiva cap a manifestants.

La resta de subunitats i equips es van desplegar en forma de pinça al voltant del barri de Sants. El desplegament a la zona ultradretana era mínim. L'objectiu ren els antifeixistes. La plaça Espanya, el carrer arragona, la rambla Brasil i la carretera de la Bordeta ren els punts que calia vigilar. Quan, a les onze en unt, va arribar la primera desena de manifestants al unt de convocatòria de la plaça de Sants, diversos argons policials es van endinsar al barri. Es van desplegar a la plaça de Sants. Un cordó dens d'agents estenia des del Mercat de Sants fins a les Cotxeres. Els antifeixistes anaven arribant amb comptagotes i arregaven pancartes folrades d'escuma per protegir- de qualsevol agressió. Pocs minuts després, la marxa va arrencar en direcció al carrer Jocs Florals, erò l'ordre va ser clara. Simón Cayuela, cap de la brigada Mòbil, va ordenar una càrrega contundent per ancar el grup i dirigir-lo cap a la plaça Espanya. Cayuela treballa als Mossos des de fa 20 anys. Va

assumir el relleu d'Elies Frade, l'inspector que va comandar l'assalt al barri del Besòs l'any 1990 i que després va ser màxim responsable de seguretat del Barça, de la mà del seu amic personal i controvertit directiu Alejandro Echevarría.

Les furgones avançaven i els agents a peu anaven encerclant els prop de 600 manifestants. Començava a prendre forma la presó mòbil resultant de la tècnica policial de l'encapsulament. La marxa va intentar girar a l'alçada del carrer Moianès, però els cops de porra van anar directament al cap, contradient frontalment el manual d'ús d'armes redactat per la direcció política d'Interior. Tampoc es podien veure els números de placa dels agents, tal com obliga l'actual legislació. Cinc persones van ser ateses pels serveis mèdics, una vintena van patir contusions i un parell atacs d'ansietat. Durant més de dues hores es va segrestar el dret a la mobilitat. Diverses persones van haver de pixar dins ampolles de plàstic al mig del carrer i nombrosos veïns van llençar ampolles d'aigua a la gent que es trobava dins la frontera policial.

Els comentaris des de la vorera es repeten, però ja es feien reiteratius. "Han tornat els grisos, no m'ho puc creure", "Però què hi fan aquí?, que vagin a apallisar els fatxes". La jornada va acabar tal com havia començat. A la comissaria de Sabadell, tots plegats van comentar la batallada, van agafar els seus vehicles i van tornar a Lliçà, Corbera o Rubí. Ara, a esperar una nova trucada que els convoqui a una nova missió per garantir els drets de la ciutadania.

7

11

8

9

, així està el pati

MANRESA · ESPECULACIÓ

L'Ajuntament amplia un pàrquing per no retornar uns horts expropiats

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

Durant aquesta setmana l'Ajuntament de Manresa acabarà amb la zona d'horts situats entre la plaça Prat de la Riba i el carrer de la Font dels Capellans. Aquests terrenys, expropiats per l'Ajuntament des de l'any 1990, estan situats a la vora d'un pàrquing provisional, que encara es troba en fase d'aplanament. Segons l'Ajuntament, els horts també estan destinats a ser aparcament, tot i que els terrenys no aportin moltes places a causa dels pocs metres quadrats que ocupen i de la seva situació. D'altra banda, el veïnat que encara feia ús del terreny expropiat creu que tot plegat és una maniobra per no retornar els terrenys a les antigues propietàries. De fet, dos dels veïns expropiats van presentar una instància per demanar la reversió de les expropiacions el novembre de 2006. La llei d'expropiació forçosa permet (art.54) recuperar el terreny expropiat sempre i quan hagin transcorregut cinc anys després de la presa de possessió del terreny -en aquest cas, han passat disset anys- i no s'hagi iniciat l'execució de l'obra. L'Ajuntament tenia un termini de dos anys per complir l'execució de l'obra després d'haver rebut la instància de reversió. Ara es compliran els dos anys perquè les usuàries dels terrenys recuperin els horts i, justament ara, l'Ajuntament ha decidit ampliar un aparcament provisional cap a aquesta zona.

Ara es compliran els dos anys necessaris perquè les usuàries recuperin els horts

A banda de l'actuació de l'Ajuntament per complir el requisit d'execució d'obra, el veïnat es queixa de la manca de sensibilitat i del fet que no aïssessin que arrasarien els horts. Pels veïns, l'Ajuntament, sabent que les terres continuaven tenint ús agrícol, ha tirat pel dret i ha avisat només amb un dia d'antelació. A banda d'aquests horts, la zona afecta la casa ocupada de La Font. Les habitants, tot i tenir l'ordre de desallotjament per via administrativa des de l'any 2006, no han rebut, de moment, cap ordre de la possible demolició de la casa.

Tota aquesta zona afectada va ser expropiada per l'Ajuntament amb la finalitat de construir-hi un vial. El projecte concret és l'avinguda Països Catalans i els terrenys esmentats afecten l'últim tram d'aquesta avinguda. Aquesta part, però està condicionada per una Àrea Residencial Estratègica (DIRECTA 109) que ha fet, segons l'Ajuntament, que el vial no es pogués acabar.

ESPLUGUES DE LLOBREGAT · SATISFACCIÓ DES DEL MOVIMENT VEÏNAL EN DEFENSA DE COLLSEROLA

Absolen quatre activistes que es van encadenar per aturar el Pla Caufec

Oriol Matadepera
baixllobregat@setmanaridirecta.info

La jutgessa suplent del jutjat número dos d'Esplugues de Llobregat, Felicidad Romero, ha absolt les quatre persones jutjades el 23 de setembre per una acció de protesta a les obres del pla Caufec. L'acció va tenir lloc el passat 19 de maig i s'emmarcava en les accions convocades durant la setmana de lluita en defensa de Collserola i per l'alliberament d'en Franki de Terrassa. Aquestes quatre persones havien estat acusades pels Mossos

La jutgessa considera que no hi ha proves suficients per desvirtuar la presumpció d'innocència

d'Esquadra de desobediència, desordres públics, danys i coaccions per haver obstaculitzat els accessos a l'obra encadenat-se a dos bidons de ciment. El Ministeri Fiscal, per la seva banda, demanava una condemna per una falta de desobediència d'una quota de sis euros diaris durant vint dies i Sacresa exigia una condemna per una falta de coaccions, acompanyada d'una indemnització de 36.000 euros en concepte de perjudicis. El resultat difereix de la sentència redactada pel jutge titular del jutjat número tres d'Esplugues, Il-

defons Carol, que condemnava vuit persones per una falta de desobediència a pagar una responsabilitat civil a la promotora immobiliària de fins un màxim de 44.000 euros.

Valoracions de la sentència

Segons la Plataforma Popular contra el pla Caufec, "aquesta sentència valorava l'acció de protesta en defensa de Collserola i el seu ressò mediàtic fet que condiciona la decisió jurídica". Diuen que la jutgessa no s'ha aturat en una qüestió merament jurídica i ha determinat que el representant de Sacresa no va entrar a l'obra perquè no va voler i no pas perquè ningú li impedis fer-ho. La jutgessa considera que no hi ha proves suficients per desvirtuar la presumpció d'innocència i que fins i tot els testimonis proposats per l'acusació (quatre responsables de l'empresa i tres mossos d'esquadra) contribueixen a aquesta decisió. En relació al tema de la desobediència a l'autoritat, la jutgessa diu que, tenint en compte que es va avisar una Brigada Mòbil de la policia autonòmica i que es van utilitzar martells pneumàtics i radials per treure els acusats, resulta difícil de creure que algú que realment es pot deslligar sigui capaç d'aguantar tot això en comptes de sortir pel seu propi peu. El primer mossos que va declarar al judici va dir: "És mentida que no es puguin deslligar", però la presumpció de veracitat dels agents policials no ha forçat una sentència condemnatòria. Membres de la Plataforma consideren que és "gairebé segur" que l'empresa interposarà un recurs d'apel·lació a l'Audiència Provincial, cosa que ja va fer amb la sentència de l'anterior judici que ja havia guanyat.

DIRECTA

NOU ENCADENAT PER DENUNCIAR L'AMPLIACIÓ DE LES OBRES. El 14 d'octubre a primera hora del matí un jove d'Esplugues que passejava pel perímetre de les obres del Pla Caufec va veure com les màquines s'endissaven dins la zona oficialment protegida del parc. Espontàniament va decidir encadenar-se a una màquina. El veí, que va aturar les obres durant tres hores, es va deslligar després que els mossos l'amenacessin amb detenir-lo.

GIRONA · EL 29 D'OCTUBRE JUTGEN LES 16 VEÏNES ENCAUSADES PER CREMAR FOTOGRAFIES REIALS

Marató d'actes de suport als antimonàrquics

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

En els propers dies i, coincidint amb el judici als 16 encausats per cremar fotografies del rei del proper 29 d'octubre, la ciutat de Girona serà escenari de diferents actes de suport.

La CUP de Girona tenia previst presentar una moció al ple de l'Ajuntament del 14 d'octubre. La CUP, a petició de les encausades, vol que s'acordi que l'Ajuntament exigeixi l'arxiu del cas a l'Audiència Nacional i que assumeixi les despeses del judici dels gironins implicats. A l'hora del tancament d'aquesta edició encara no se sabia el resultat de la moció.

D'altra banda, el 16 d'octubre hi ha convocat un sopar popular i la tancada dels encausats -oberta a les persones que s'hi vulguin solidaritzar- al rectorat de la Universitat de Girona, a partir de les vuit del vespre.

Així mateix, el dimarts 28 d'octubre hi haurà una concentració,

també a les vuit del vespre, a la plaça del Vi. Seguidament, una manifestació acompanyarà les persones que aniran a Madrid amb els encausats fins als autobusos.

Finalment, el dia 29 es faran dues concentracions paral·leles per donar suport a les persones jutjades. Una serà a la plaça Colón de Madrid i l'altra, davant dels jutjats de Girona a les dotze del migdia.

Els fets compleixen un any

Les setze persones encausades per la crema de fotografies del monarca espanyol seran jutjades el 29 d'octubre a Madrid. Primer dues persones van cremar la fotografia del monarca en una concentració convocada en contra de la visita del monarca a la ciutat. Pocs dies després, van ser identificades i citades per l'Audiència Nacional espanyola a Madrid. És en aquest marc que, el 22 de setembre de 2007, es va fer una concentració a la plaça del Vi de Girona on es van cremar les fotocòpies de la fotografia del

ALBERT GARCIA

L'advocat Jordi Busquets mostra la iniciativa per despenalitzar els delictes d'ultratge

monarca com a mostra de solidaritat vers les dues primeres persones encausades. El jutge de l'Audiència espanyola Fernando Grande Marlaska va demanar als Mossos d'Esquadra

que identifiquessin les persones que havien cremat les fotografies i, dos dies després, el cos policial ja li avançava informació.

Durant tot aquest any hi ha hagut diverses mostres de solidaritat a diferents punts dels Països Catalans, nombroses concentracions i cremes de fotos massives. S'han organitzat sopars, concerts i xerrades. Fins i tot hi ha hagut ajuntaments que han demanat l'arxivament del cas, com el de Celrà o el de Sant Gregori. L'última iniciativa ha estat la de 70 advocades catalanes que han signat un manifest on es reclama una reforma de la normativa vigent perquè desapareguin els delictes d'injúries i ultratges a l'Estat. Les impulsores consideren que seria un avanç en la llibertat d'expressió.

A la web noalrei.elsud.org es pot observar que hi ha més de 500 adhesions de col·lectius (des d'organitzacions catalanistes a bars i assemblees de joves) i més de 4.500 adhesions personals.

, així està el pati

CATALUNYA · L'EXTERNALITZACIÓ DELS SERVEIS PERJUDICA LA COMUNITAT UNIVERSITÀRIA

La privatització dels menjadors universitaris pot encarir fins a dos euros un menú

EDUARDO DÍAZ

ANGEL MONLLEÓ

Imatges de dos dels bars existents a la Universitat de Barcelona. Els preus dels menús varien en funció de si són de gestió pública o privada.

Laia Alsina Garrido
redaccio@setmanaridirecta.info

Menjar en un restaurant de la universitat gestionat per una empresa externa pot deixar tocada la butxaca de les estudiants. De fet, en alguns casos, suposa haver de pagar dos euros més per un primer plat, un segon plat, les postres, el pa i una aigua. La Universitat de Barcelona n'és un exemple. Segons els estudiants, els menjadors –que actualment no pertanyen a cap facultat i són gestionats pel propi centre– ofereixen un menú per quatre euros amb vuitanta cèntims aproximadament. A la facultat d'Economia i Empresa, en canvi, la mateixa oferta gastronòmica es paga dos euros

més cara i la gestió està en mans d'una empresa externa. A Física el preu és el mateix, però el servei consisteix en un bufet lliure. Així doncs, segons l'Associació d'Estudiants Progressistes (AEP), estudiar en una o altra facultat i menjar al restaurant corresponent pot tenir unes conseqüències força diferents per les butxaques de les usuàries.

Precisament, la setmana passada sis estudiants d'aquesta associació es van encadenar a les portes d'un dels menjadors de la Universitat de Barcelona per denunciar la futura privatització del servei després que l'espai sigui enderrocat perquè està afectat per un pla urbanístic. Segons l'AEP, aquests menjadors són "l'únic servei públic d'alimentació del sistema universitari ca-

talà" i ofereixen més qualitat i a un preu més assequible que els bars de les facultats. L'alumnat té el suport de part de la plantilla del centre, ja que la remodelació del restaurant també suposa acomiadar la meitat de les persones que hi treballen. Al tancament d'aquesta edició, la DIRECTA estava pendent de tenir més detalls sobre el futur dels menjadors i el preu dels menús facilitats per la universitat.

Menús de fins a set euros

La butxaca de l'alumnat de Catalunya es pot ressentir més o menys en funció de la universitat on estudii. Tots els centres expliquen que la gestió dels restaurants de les facultats es fa a través d'un concurs on hi ha uns barems que

fixen el preu màxim d'un menú, establerts pel propi centre. Gran part dels menjadors de les universitats catalanes es troben en mans del Grup Soteras, propietari –entre d'altres– de quatre hotels de tres i quatre estrelles a Castelldefels, diversos restaurants o el servei de restauració de Fira de Barcelona. En el cas d'universitats com la Rovira i Virgili o la de Lleida, són l'única empresa que explota els menjadors amb preus de set euros i cinc amb noranta-cinc respectivament.

D'altres centres com l'UAB, tenen fins a tres empreses diferents –entre elles el Grup Soteras– amb un preu màxim de cinc euros amb vuitanta. En el cas de la UPC, n'hi ha deu i el menú costa sis euros amb seixanta cèntims.

> Un preu per pis

A la Universitat de Barcelona, els estudiants denuncien una altra situació que qualifiquen de sorprenent. Es tracta del preu d'un cafè a les màquines de vending. A la facultat de Física, diuen, el curs passat valia cinquanta cèntims i enguany l'han pujat a setanta. Després de diverses queixes van aconseguir reduir-lo a deu cèntims. Ara bé, tres pisos més amunt, on hi ha els departaments, el cafè té un preu força més baix: comprar-lo a una màquina surt per només trenta-cinc cèntims.

BARCELONA · EL PALAU DE LA MÚSICA S'OMPLE PER HOMENATJAR LA FIGURA DEL 'XIRI' EN UN ACTE D'AFIRMACIÓ COL·LECTIVA

Colze a colze amb Xirinacs

Blanca Balanya
redaccio@setmanaridirecta.info

El Palau de la Música va quedar petit per homenatjar la figura de Lluís Maria Xirinacs. Un any després de la seva mort, 2.000 persones es van reunir per reivindicar la incòmoda figura de l'exsenador independentista amb un homenatge impulsat, segons els organitzadors, "des de la societat civil" i que es va convertir en un clam col·lectiu per l'alliberament i en un clam de dignitat en uns temps en què aquest concepte –com va ressaltar l'escriptor Víctor Alexandre a la seva intervenció– està més que devaluat: "De la dignitat, hi ha qui en diu extremisme i radicalitat i als qui no claudiquen se'ls acusa de folls. Si la legalitat no és justa, llavors és de justícia transgredir la legalitat". L'acte, amb direcció artística de Joel Joan, va tenir un començament impactant amb una performance que emulava la càrrega policial dels grisos de l'1 de febrer de 1976 contra una ma-

nifestació per l'amnistia al passeig de Sant Joan. El Palau es va traslladar automàticament als anys setanta, mentre de fons sonava una remescia electrònica de "Banderer de la pau" –la cançó que el grup Esquirols va dedicar a Xirinacs– i l'escenari es convertia en la mítica imatge (presa pel fotògraf Manel Armengol) d'en Xirinacs en primer terme rebent els cops de porra de la policia armada. Una posada en escena moderna i actual que va ser el tret de sortida d'un acte amb molt de ritme, malgrat les dues hores i mitja de durada, on es van anar alternant les actuacions musicals i els parlaments, alguns d'ells molt aplaudits –com el d'Oleguer Preses o Rosa Calafat– i d'altres rebuts amb xiulets –com la monumental escridassada a l'inefable Josep Cuní, que va permetre's el luxe de criticar Xirinacs en una intervenció enregistrada. Uns parlaments que, exceptuant casos com el de l'economista Arcadi Oliveres, el pagès Pep Riera o el líder del PSAN Josep Guia, van limitar-se a recordar el Xiri-

DAVID DATZIRA

El públic cantant 'Els Segadors' a la cloenda de l'acte

nacs independentista, en detriment de la faceta revolucionària del personatge.

A nivell musical, va destacar l'actuació de Joan Reig al capdavant del quartet Refugi, que va interpretar el clàssic d'Al Tall "Lladres" i una poc co-

neguda peça del grup Coses: "Com hauria estat de bell", un poema de Miquel Martí i Pol. Obrint Pas van ser molt aclamats. Els valencians es van presentar en un format inèdit de quintet acústic, amb contrabaix inclòs, per interpre-

tar dos clàssics del seu repertori: "La flama" i "Som". Per la seva banda, el cantautor de Xàtiva Feliu Ventura va blasmar contra "el dret a desistir", i va reivindicar la necessitat de conèixer el país sencer, "encara que de vegades faci mal i sigui com passar el dit per una ferida oberta que no cicatritza mai". Va interpretar "Habitat-te", una peça del seu darrer disc, i va recuperar la música de "Prometença" de Joan Salvat-Papasseit, inclosa al seu primer treball. Aramateix, la banda encapçalada per Francesc Ribera Titot, va presentar dues peces del seu imminent nou disc 300 anys: "Plany", dedicada al propi Xirinacs, i "Lluitadors", una versió d'Al Mayurqa que va dedicar al seu propi autor, el mallorquí recentment traspasat Toni Roig. Una Companyia Elèctrica Dharma en peu de guerra i la lectura de l'acte de sobirania de Xirinacs a càrrec de l'actor Lluís Soler van ser el colofó d'una nit que va acabar amb el Palau sencer amb el puny enlaire entonant "Els Segadors".

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

HONDURES · LA SEGONA TROBADA HEMISFÈRICA ANTIMILITARITZACIÓ BUSCA RESPOSTES A LES INTERVENCIONS DELS EUA

“Per fer callar les armes, parlem els pobles!”

Maria Reyero
La Esperanza, Hondures

El II Encontre Hemisfèric per fer front a la Militarització, celebrat del 3 al 6 d'octubre a la ciutat hondurenyesa de La Esperanza, va esdevenir una oportunitat per compartir experiències de lluita i articular alternatives a l'Amèrica Llatina davant els nous embats de la ingerència dels Estats Units en matèria de militarisme a la regió.

Un impuls nord-americà que es concreta amb la instal·lació de bases militars a El Salvador, Hondures i el Brasil; la reactivació -després de 58 anys- de la IV Flota dels EUA a aigües latinoamericanes; l'exacerbació de la lògica de dominació imperial a través del control econòmic que, colza a colze amb l'expansió militar, persegueixen els diferents tractats de lliure comerç; els plans de seguretat (com l'Acord de Seguretat per l'Amèrica del Nord, ASPAN) que volen instaurar a la regió la mateixa agenda en matèria de seguretat que s'impulsa des de Washington. O, i per marcar el territori, de la realitat que es viu -amb especial cruïra des de l'11 de setembre- a l'àrea geogràfica que va des de la frontera nord de Mèxic, a la Patagònia. Una situació que els convocants consideren insòlita si es té en compte que, a l'última conferència de ministres de Defensa, es va establir que l'Amèrica Llatina és una “regió de pau”.

La realitat es viu amb especial cruïra des de l'11-S

Davant d'aquest panorama, les diferents lluites i resistències de base busquen espais per articular-se, per compartir experiències i propostes, per no sentir-se soles en un escenari que -cada cop de manera més macabre- es teixeix de sang i verd

oliva. Per tot això, 800 participants de 26 països -sobretot del continent, però també alguns europeus-, 179 organitzacions camperoles, d'estudiants, indígenes, feministes i moltes altres es van trobar a La Esperanza, una petita ciutat al sud d'Hondures, prop de la frontera amb El Salvador.

En aquest indret, en terra lenca -un dels nombrosos pobles originaris centreamericans-, és on es va celebrar el II Encontre Hemisfèric per fer front a la Militarització. L'organització amfritrona, el Consejo Cívico de Organizaciones Populares e Indígenas de Honduras (COPINH), treballa amb comunitats lenques de tres departaments hondurenyes i es va responsabilitzar de la coordinació d'aquest fòrum, la primera edició del qual es va celebrar el 2003 a San Cristóbal de las Casas (Chiapas, Mèxic).

Juan Roque, vicepresident de l'organització argentina Movimiento por la Paz, la Soberanía y la Solidaridad entre los Pueblos, a la conferèn-

L'encontre va servir per compartir alternatives davant les noves ingerències dels EUA

cia inaugural, va definir la situació com la “recolonització del continent” i va acusar el govern dels Estats Units de “dur a terme una política agressiva d'assetjament als nostres països perquè l'Amèrica Llatina assumeixi l'agenda de defensa nord-

americana”. “Nosaltres, que vam patir morts i desapareguts (fent referència a l'etapa de la guerra bruta vers la militància d'esquerra dels anys setanta, que es va estendre a gran part dels països del continent) i que vam establir que mai més passaríem per això, ara assistim a una segona onada de militarització”, va assegurar l'argentí davant les delegacions assistents a l'Encontre. Avui dia, el desplegament militar dels Estats Units a la regió es justifica amb el combat al narcotràfic, el terrorisme o el fenomen de les maras, tot encobrint, segons els presents, la veritable raó de tota l'estratègia: el control de la regió a nivell econòmic, polític, social, de recursos naturals i energètics.

Una de les voluntats de la trobada va ser la d'establir un marc conceptual pel fenomen del militarisme perquè no quedi reduït a la seva cara més visi-

ble -les bases militars, les guerres, l'exèrcit, etc.-, i inclogui també un altre militarisme, el quotidià, amagat i invisibilitzat: el de l'assetjament diari a la població. Així, la vocació de transversalitat es va respirar durant tota la trobada a les dinou taules de treball, on les participants van debatre eixos molt diversos, que alhora estaven connectats amb la militarització: drets humans i impunitat, patriarcat, pobles indígenes i negres, moviment camperol i reforma agrària, criminalització de les lluites socials, comunicació i terrorisme mediàtic, etc.

El II Encontre Hemisfèric per fer front a la Militarització va concloure amb una manifestació a la base militar de Palmerola, al departament hondureny de Comayagua, on les participants van pintar més d'un quilòmetre del mur de la base. Un dels enormes dibuixos representava un grup d'esperancitas -un petit insecte autòcton del departament d'Intibucà- que amb els seus bastons lenques guarnits amb cintes de colors fan caure a terra un mur gris fet de bales i avions militars.

Un dels objectius de la trobada va ser impulsar un marc conceptual que inclogui les conseqüències del militarisme quotidià

Després de la partida de les delegacions, La Esperanza, la petita ciutat amb un nom prou adient per fer somniar, resta en calma. La trobada, però, va deixar una remor latent que s'estén per tot el continent: l'aletèig de milers d'esperancitas que criden juntes per fer callar les armes i fer sentir la seva veu.

Construint alternatives a nivell continental: la Campanya per a la Desmilitarització de les Amèriques

Arran de l'observació de les diverses problemàtiques comunes en relació a la militarització i amb la voluntat de crear alternatives davant de les necessitats existents va néixer la Campanya per a la Desmilitarització de les Amèriques (CADA). A mitjans de 2002, diferents organitzacions de defensa de la justícia i la pau a l'Amèrica Llatina van decidir que era urgent impulsar una xarxa d'àmbit

continental per denunciar i resistir l'escalada militarista que s'estava instaurant a la regió.

El maig de 2003 es va desenvolupar el I Encontre Hemisfèric per fer front a la Militarització. Hi van participar organitzacions de tot el món, reunides en un dels indrets més simbòlics en relació a la resistència i la construcció d'alternatives: Chiapas (Mèxic).

Casos paradigmàtics: Colòmbia, Haití, Hondures

Una de les activitats de l'Encontre van ser els espais de solidaritat, on les delegades de diferents països van poder presentar informació sobre la situació de combat contra el narcotràfic i la persecució dels grups alçats en armes, el govern d'Alvaro Uribe, en connivència amb els grups parami-

litars, fa uns anys que du a terme una campanya de repressió a les comunitats i contra els moviments socials i populars.

El delegat d'Haití -un dels països del món amb l'índex de pobresa més elevat- va denunciar els abusos de la Missió d'Estabilització de les Nacions Unides a Haití. Els militars destinats a l'illa amb missions humanitàries han estat acusats de violació i assassinat de dones haitianes.

Finalment, Hondures, la seu de la trobada, també compta amb una

història plena d'agressions i repressió. Durant la guerra freda va ser la base d'operacions nord-americana, a més de convertir-se en camp d'entrenament per l'exèrcit de mercenaris que van participar en la desestabilització dels moviments revolucionaris dels països veïns com El Salvador. Un quart de segle després, la situació no ha canviat gaire: la base militar de Palmerola, cedida als Estats Units, és l'exemple de la situació militaritzada que viu el país centre-americà.

L'ARGENTINA · ACTES DE REBUIG A LA CELEBRACIÓ DEL 'DÍA DE LA RAZA'

La llibertat dels pobles originaris es va acabar un 11 d'octubre

Ignasi Termes i Serra
L'Argentina

Organitzacions de Buenos Aires van organitzar actes al voltant del 12 d'octubre per mostrar una relectura històrica del que va representar aquesta data pels pobles originaris. Reivindiquen que el *Día de la Raza* deixi de ser una diada oficial a tota l'Amèrica Llatina i que els idiomes indígenes siguin reconeguts pel Mercosur.

El *Día de la Raza* va ser instituint l'any 1913 per Faustino Rodríguez-San Pedro, exministre espanyol del govern Maura, besavi de Rodrigo Rato i l'aleshores president de la Unió Iberoamericana. La festivitat pretenia remarcar el naixement d'una nova identitat producte de la fusió dels pobles originaris del continent americà amb els colonitzadors espanyols. En aquell moment, va ser assimilat pels països llatinoamericans com una reafirmació identitària per fer front a les ingerències dels Estats Units i a la doctrina Monroe.

Denuncien la imposició cultural de la qual continuen essent víctimes

Actualment, l'Amèrica Llatina viu un moment històric de replantejament de nous models i de recerca d'una identitat pròpia que posa en qüestió els esquemes del passat, que tenien la mirada posada cap a Europa. En aquest marc, són diverses les orga-

nitzacions que aquest any 2008 han organitzat actes a Buenos Aires per mostrar el seu rebuig a la celebració del *Día de la Raza* i per reivindicar l'11 d'octubre com a últim dia de la llibertat dels pobles originaris.

El diumenge 12 es va convocar una concentració a la *Plaza de los Dos Congresos*. Hi van intervenir representants de diversos pobles originaris, que van denunciar la imposició cultural de la qual continuen essent

"Vam anar veient que el que ens explicaven des de petits no era la veritat"

víctimes i l'explotació de les seves terres per part d'empreses estrangeres.

D'altra banda, el dia 10 d'octubre, un grup d'estudiants de la Universitat Popular Madres de Plaza de Mayo va convocar un acte que va comptar amb la participació de representants de diversos pobles indígenes. Maxi Gómez, uns dels organitzadors, explicava: "Vam anar veient que el que ens explicaven des de petits no era la veritat, que hi ha una altra història. I

volem aprendre d'ells i acompanyar-los en la seva lluita". En aquest acte, el representant tehuelche posava de manifest algunes diferències conceptuals entre l'idioma espanyol i el seu: "Missatges subliminals com el *jo* no existien en els nostres idiomes, no més el *nosaltres*".

L'endemà, el Comedor de los Pives va organitzar un acte cultural en el mateix sentit al barri de la Boca. Un dels organitzadors, Luciano Álvarez, va denunciar: "Durant anys hem continuat reivindicant el 12 d'octubre. Avui, el moment ens mostra que també hem de descolonitzar els nostres caps". Lucas Yañez, un altre dels impulsors del Comedor de los Pives, manifestava que "la colonització va arrasar aquestes cultures i nosaltres volem recobrar-les i continuar un procés que va començar fa segles per trobar les nostres arrels, la nostra identitat pròpia, i deixar de mirar models importats".

"No es pot fer una festa per la matança, va ser un assassinat salvatge"

La presidenta de Madres de Plaza de Mayo, Hebe de Bonafini, a l'habitual marxa dels dijous, va manifestar: "No és cap festivitat, crec que sempre ens han enganyat, no es pot fer una festa per la matança, va ser un assassinat salvatge on van massacrar milions de persones".

ESTAT FRANCÈS · NEIX UNA ALTERNATIVA A L'ESQUERRA TRADICIONAL

El Nou Partit Anticapitalista pren força

Josep Maria Antentas i Esther Vivas
Barcelona

L'anunci de la creació d'un Nou Partit Anticapitalista (NPA) impulsat per la Ligue Communiste Révolutionnaire (LCR) d'Olivier Besancenot està trasbalsant el panorama polític de l'esquerra francesa en els darrers mesos. El NPA es va presentar just després de les eleccions presidencials de l'abril de 2007, que van confirmar Besancenot com l'opció més sòlida a l'esquerra del Partit Socialista (PS) amb un 4,1% de vots, lluny de l'1,9% del Partit Comunista Francès (PCF), l'1,5% dels Verds, l'1,3% de la trotskista Lutte Ouvrière i l'1,3% de l'altermondialista José Bové.

D'aquesta manera, el llançament del NPA intenta traduir en força militant organitzada el suport social i electoral de Besancenot. El nou partit, el nom del qual encara és provisional, es defineix com a anticapitalista, internacionalista, ecologista, femi-

nista, situa el combat contra el neoliberalisme en una perspectiva de ruptura amb el capitalisme i vol ser una organització militant i no pas un partit electoral-professional.

La no col·laboració amb governs social-liberals i amb el PS serà un dels plantejaments de la nova formació

Així mateix, la independència i la no col·laboració amb governs social-liberals i amb el PS serà un dels plantejaments estratègics definitoris de la nova formació. De fet, aquest va ser el principal element de delimitació de la candidatura de Besancenot a les

darreres eleccions presidencials respecte altres formacions d'esquerra com el PCF, els Verds o Jose Bové, que no exclouen la col·laboració amb els socialistes -amb graus variables segons el cas.

El llançament del NPA, que es constituirà formalment a finals de gener de 2009, ha despertat una expectació àmplia i ha atret a les seves files sindicalistes combatius, estudiants, joves de les barriades populars, exmilitants decebuts d'altres formacions d'esquerra, intel·lectuals, etc. Fins ara, s'han constituït prop de 300 comitès locals o sectorials, que agrupen unes 9.000 persones -6.000 més que els que actualment té la LCR

Besancenot, doncs, sembla haver-se convertit en una de les figures més populars de l'esquerra francesa i en la principal cara visible de l'oposició a Sarkozy, en un context on el PS no té capacitat per representar una alternativa real. Un sondeig del mes passat fet per la consultora CSA indi-

cava que el 49% de les persones enquestades consideraven Besancenot com el principal rival de Sarkozy. La popularitat de Besancenot no és un element puntual i, segons un estudi

De moment, però, la irrupció del NPA ha aconseguit trencar esquemes dins les files de l'esquerra francesa

de la Fondation Jean-Jaurès, s'ha consolidat en tres processos: la campanya pel *No a la constitució europea* el 2005, la mobilització contra el Contracte de la Primera Ocupació (CPE,

en les sigles en francès) el 2006 i les presidencials de 2007.

Davant la irrupció del NPA, el conjunt de l'esquerra francesa ha mogut fitxa. Els socialistes, que es troben en plena lluita pel lideratge del partit, fa poc van posar en marxa un grup de treball per estudiar les conseqüències de l'emergència "d'un pol de radicalitat". El Partit Comunista, sumit en una llarga crisi històrica, ha decidit apostar de nou per una línia de col·laboració amb els socialistes en nom de la unitat contra la dreta, exclouent acords amb el NPA. Els Verds, també en crisi, intenten recompondre un nou bloc ecologista -emmarcat en una perspectiva estratègica de col·laboració amb el PS- a través de l'aliança entre Daniel Cohn-Bendit, representant de la seva ala més dretana, el popular periodista Nicolas Hulot i José Bové. De moment, però, la irrupció del NPA ha aconseguit trencar esquemes dins les files de l'esquerra francesa.

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

El CAC demana a les televisions que amaguin les cares dels Mossos d'Esquadra

Emet una recomanació per garantir els drets a la intimitat, la imatge i l'honor de la policia

Enric Borràs Abelló

El Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC), l'organisme públic dedicat a regular la radiodifusió de televisió i ràdio al Principat, ha emès una recomanació perquè els rostres dels Mossos d'Esquadra no siguin "fàcilment reconeguts" quan duen un detingut i la situació s'emet per televisió, segons informa el portal *Comunicació21.cat*. La recomanació és fruit d'una queixa del Col·lectiu Autònom Treballadors Mossos d'Esquadra (CAT-ME) a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Segons Josep Ramon Sanahuja, delegat del CAT-ME, han contactat amb el conseller d'Interior, Joan Saura, que els "ha assegurat que intentarà fer de mitjancer amb TV3 perquè es pugui complir la recomanació". Sanahuja ha dit que els Mossos d'Esquadra estaven preocupats perquè "es protegien imatges de menors i fins i tot dels delinqüents, en canvi mai s'havia aplicat en els agents". El CAC també ha

afegit que, d'acord amb la llei orgànica de l'any 1982, "el dret de la imatge no és de caràcter absolut i pot cedir davant d'altres drets en determinades

circumstàncies". Deixant de banda aquest aspecte, cal afegir que quan algú és al carrer no pot impedir legalment que li facin fotografies o que l'enregistrin i els Mossos d'Esquadra tampoc. De fet, no té sentit que reivindicuin el seu dret a l'honor, a no ser que considerin que la seva feina els denigra i que mostrar-los treballant atempta contra l'honor.

A la web del sindicat CAT-ME es poden llegir els correus electrònics que s'havien intercanviat respecte això els representants del col·lectiu i el servei d'atenció a l'espectador de Televisió de Catalunya. Segons la resposta del servei d'atenció a l'espectador, TV3 "té com a norma no fer plans específics de la cara dels Mossos ni dels representants de cap altre cos de seguretat". A més, al correu electrònic també es diu que TV3 no tapa "les cares dels presumptes delinqüents ni, en general, de ningú, excepte dels menors d'edat", però que igualment procuraran esmerçar-se "en aquesta qüestió, en benefici de tots".

> La Generalitat dóna 15.000 euros a Google

La Generalitat de Catalunya lliurarà, el dia 20, els Premis Nacionals d'Internet. Enguany és per Google pel domini *Google.cat*, que consideren un reconeixement al multilingüisme com a element competitiu i la traducció dels seus serveis al català. 15.000 euros per Google, que és una de les empreses més poderoses. Cal tenir en compte, també, que Google no ha apostat pel català per una qüestió de respecte a les cultures sense estat, sinó que tradueix tots els seus serveis a les quaranta llengües més usades a Internet -entre les quals hi ha el català- per una qüestió de benefici empresarial. També cal afegir que Google disposava del domini *.cat* molt abans de posar-lo en marxa el 7 de novembre de l'any passat i que tot just un dia després d'activar-lo va exigir el tancament de *Google.pccc.cat* sota amenaça d'accions legals. EBA

> L'organització de l'Homenatge a Xirinacs n'impedeix la retransmissió en directe a Vilaweb

La presentació de l'homenatge a Lluís Maria Xirinacs que es va fer el 13 d'octubre a Barcelona, Josep Puigbò va lamentar que cap mitjà de comunicació públic no el transmetés en directe. Puigbò va dir: "És un acte públic que ha nascut de la base del poble, però no el transmet cap mitjà de comunicació de Catalunya". Aquesta declaració contrasta amb la nota sobre l'homenatge publicada a l'endemà al diari digital Vilaweb. Segons Vilaweb, els organitzadors de l'acte van negar la possibilitat que el diari digital retransmetés l'acte en directe per "raons comercials" i fins i tot els van impedir d'enregistrar-ne més d'un quart d'hora. Vilaweb diu que, davant les peticions de retransmetre o enregistrar l'acte d'homenatge complet, "la resposta va ser rotundament negativa, aduint raons comercials". JGV

PREMSA

Presumptes feixistes?

Ona Garrido

El 12 d'octubre, com cada any des de fa un decenni, Montjuïc va acollir un acte feixista i els mitjans de comunicació se'n van fer ressò, cadascun des de la seva ideologia. Però sembla que TV3 encara no se n'ha assabentat.

Tant el mateix dia 12 (a les edicions digitals) com l'endemà, els diaris van publicar informacions sobre un acte que qualificaven d'ultra, fos quin fos el tarannà del rotatiu. L'ABC assegurava: "Jóvenes nostálgicos de un tiempo que no vivieron. Los ultra-

derechistas quemaron banderas esteladas, profirieron gritos en contra del Estatut y de los inmigrantes y ensalzaron la raza como valor supremo de su ideología". Tractant-se d'un diari de dretes, la manifestació antifeixista, evidentment, també s'enduia crítiques, ja que posava al mateix sac ambdues protestes.

El Mundo dubtava a l'hora de mostrar el color de la celebració a Montjuïc: "Los ultras (...) llevaban algunas banderas españolas anticonstitucionales y al término del acto han quemado una bandera independentista catalana. Durante el acto se ha

leído un manifiesto del líder ultraderechista Blas Piñar (...) también ha tenido palabras de recuerdo para el líder ultraderechista austríaco Jörg Haider, que falleció ayer".

I El Periódico també penjava l'etiqueta feixista sense dubtar-ho: "A la muntanya de Montjuïc, uns 400 ultres van celebrar un acte en defensa d'Espanya. Es van poder veure algunes banderes preconstitucionals i es va cremar una estelada".

Doncs bé, sembla que algú encara no s'ha assabentat que fa 25 anys que els feixistes fan un acte a Barcelona cada 12 d'octubre. A TV3

no ho tenen clar: "Un grup de joves antifeixistes han passat la nit encadenats a la plaça de Sant Jordi com a protesta per la concentració en homenatge a la bandera espanyola que es farà amb motiu del Dia de la Hispanitat i que, segons denuncien, serà de caire feixista". Segons denunciem? En un mitjà que, com la gran majoria, la presumpció d'innocència no existeix quan es tracta d'acusar els moviments socials i alguns col·lectius -com per exemple el de les persones migrades-, fa gràcia que el feixisme del 12 d'octubre sigui *presumpte*.

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

ECOLOGISTES
CATALUNYA
en acció

Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia

www.ecologistesenaccio.org
Tlf. 93.429.65.18

RADIO P.I.C.A.
www.radiopica.net

Associació Cultural El Raval
El Lokal

llibres, contrainformació
revistes, música,
samarretes, pedaços...

horari:
matins: de dimarts a divendres de 10.30 a 14h
tardes: de dilluns a dissabte de 17 a 21h

c/ de la Cera 1 bis 08001 Barcelona
Tel: 933 290 643 Fax: 933 290 858
ellokal@pangea.org

SOLIDARIDAD OBRERA

Ctra. Montcada 79
08221 Terrassa
<http://soliobrera.cnt.es>
soliobrera@cnt.es

, espai directa

Punts de venda

BARCELONA

LES CORTS
Copisteria Facultat de Biologia UB
Copisteria Facultat de Física i Química UB
Copisteria Facultat d'Empresarials UB
GRÀCIA
Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 19
Infoespai · Plaça del Sol, 19
Taifa · Verdi, 12
Distrivinyes · De l'or, 8 (Plaça del Diamant)
Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29
Quiosc · Plaça Revolució
HORTA · GUINARDÓ
El Tinter · La Plana, 10
EIXAMPLE
Quiosc Manu · Nàpols-Roselló
Xarxa Consum Solidari · Rocafort, 198
POBLENOU
Taverna Itaca · Pallars, 230
Cus-Cus · Rambla Poblenou, 77
CLOT
La Farinera · Gran Via, 837
CSO La Revoltosa · Rogent, 82
SANT ANDREU
Patapalo · Rubén Dario, 25
Bar La Lira · Coroleu, 14
Bar La Lluna · Ramon Batlle, 17
Andy Blue · Can Fabra
Quiosc Comerç · Plaça Comerç
Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10
Quiosc 11 de Setembre · Onze de Setembre
NOU BARRIS
Ateneu Popular 9 Barris · Portlligat, 11-15
Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274
Casal de Joves de Roquetes · Vidal i Guasch 16
Casal de Joves de Prosperitat · Joaquim Valls 82
Casal de Joves Guineueta · Pl. ca n'Ensenya 4

CIUTAT VELLA

AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal
Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15
Pròleg · Daguera, 13
El Lokal · Cera, 1 bis
La Rosa de Foc · Joaquim Costa, 34
Quiosc Colom · Rambles
Quiosc Tallers · Rambles
Quiosc Canaletes · Rambles
Llibreria Medios · Vallldonzella 7
SANTS
Espai Obert · Violant d'Hongria, 71
La Ciutat Invisible · Riego, 35
Terra d'Escudella · Premià, 20
Teteria Malea · Riego, 16

BELLATERRA

Quiosc de Ciències de la Comunicació

BERGA

Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat 21

CORBERA DE LLOBREGAT

Llibreria Corbera · Psg. dels Arbres, 4
Le Centro · Andreu Cerdà, 12

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

El Grillo · Libertario Llinars, 44
CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103

ESPARREGUERA

Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18

ESPLUGUES DE LLOBREGAT

Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera
Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22

GIRONA

Llibreria 22 · Hortes, 22
Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2
La Màquia · Vern, 15

SANTA COLOMA DE GRAMENET

La Krida · Sicília, 97
Bar Línea I · Sant Josep, 48

GRANOLLERS

Llibreria La Gralla · Plaça dels Càbrils, 5
Anònims · Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85

HOSPITALET DE LLOBREGAT

Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat
Quiosc · Plaça del Repartidor
La Resistència · Rosalía de Castro, 92

LLEIDA

Ateneu La Maranya · Parc, 13
La Falcata · La Panera, 2
Quiosc Discom · Alfred Perenya, 64
Espai Funàtic · Pi i Margall 26
La Vella Escola · Clot de les Monges, 1

MATARÓ

Llibreria Robafaves · Nou, 9

MANRESA

Cafè l'Havana · Plaça Gispert
Moes · Joc de la pilota, 9
Els Carlins · Sabateria, 3-5

MOLINS DE REI

Llibreria Barba · Rafael Casanoves, 45
La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45

OLOT

Llibreria Dòria · Sant Tomàs, 6

REUS

Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29

RIBES DEL GARRAF

Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2

RIPOLL

Bar l'Obrador · Estació, 3

SANT BOI DE LLOBREGAT

Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Teteria Índia · Jacint Verdaguier, 9
Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23

SANT JOAN DESPÍ

Llibreria Recort · Major, 60

SOLSONA

Llibreria Cal Dach · Sant Miquel 5

TARRAGONA

CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis

TERRASSA

Kasalet · Societat, 4

VALLS

La Maria de Valls · Forn nou 26

VIC

Llibreria La Tralla · Riera, 5

VILAFRANCA DEL PENEDÈS

La Fornal · Sant Julià, 20

Contra la llei del silenci per la llibertat d'expressió

L'any 2006 i fruit d'un procés col·lectiu de debat i reflexió, va néixer el setmanari directa. Concebut com un mitjà dels i pels moviments socials, portem 30 mesos informant de la realitat a peu de carrer.

Perquè la directa va néixer, sobretot, davant la necessitat de combatre la societat de l'espectacle i les dinàmiques de manipulació, ocultació i control de la informació instal·lades a casa nostra. Per recuperar la reflexió crítica, la informació rigorosa i les propostes de transformació d'una societat a la deriva.

En una societat radicalment individualista, desenes de persones han fet possible aquest projecte de resistència i desobediència informativa. Però la necessitem continuar amplificant la veu dels sense veu, fer sòlida la xarxa de la insubmissió informativa i recuperar les millors experiències de premsa del moviment obrer, del periodisme de barri i de la contrainformació.

Fer front a aquest bombardeig informatiu que ens assetja dia sí i dia també requereix de més persones subscriptores, que són l'espina dorsal d'un projecte assentat en

l'auto-gestió la independència i el suport mutu.

Tossudament alçades, volem continuar esquarterant el pacte monolític sobre la realitat, la llei del silenci sobre el que passa de veres, les lluites i esperances que es forgen arreu del territori.

Després de dos anys i 100 números desobeint hem arribat a la fèrtil conclusió que encara ens queda molt camí. I que, sobretot ens faltes tu. Subscrivint-te ara a la directa rebràs el cd "La Directa a 100", amb l'arxiu històric de totes les notícies publicades en 730 dies, 17.520 hores i 1.051.200 minuts de compromís amb la llibertat.

Un grup de subscriptors/es hem engegat una campanya per arribar, abans del 23 d'abril de 2009, a 1.500 subscripcions directes amb l'objectiu de garantir la viabilitat econòmica del setmanari, consolidar-lo com una eina d'informació i transformació i arribar arreu. Pots contactar-hi, fer propostes i afegir-t'hi a: centsusetusonmassa@gmail.com salut!

Presentacions i parades

> (Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info)

Subscripcions

> La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir la DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 70 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Ens pots enviar les teves dades a: subscripcio@setmanaridirecta.info, o entrant a la web i omplint el formulari: setmanaridirecta.info. O bé, truca'ns al 935 270 982 o al 661 493 117.

Em subscric! I vull rebre el cd "La Directa a 100"
al setmanari dels moviments socials Directa per un any i 48 números.

Nom i cognoms _____
Adreça _____ CP _____ Municipi _____
Telèfon _____ Correu electrònic _____

Quota: ordinària | 70 euros Solidària | 140 euros Altres quantitats | _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació bancària Ingrés Altres

Vull rebre el cd "La Directa en 100"

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, tinguem dret a accedir al fitxer, rectificar o cancel·lar totes les dades personals. La Directa es compromet a no fer-les servir amb cap finalitat comercial.

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

L'escalada, un camí més cap a l'autoconeixement

Diversos col·lectius socials impulsen una xarxa de rocòdroms alliberats arreu del territori

ELOI DE MATEO

Rocòdrom del Centre Social Okupat La Fabriketa, al carrer Santa Rosa de Gramenet del Besòs

Peter Voltaire Tabe
cultura@setmanaridirecta.info

L'escalada no és un esport qualsevol, per moltes, és quelcom més que esdevé un estil de vida basat en anar a la muntanya i viure la llibertat que dona la natura. Aquesta relació fa que hi hagi moltes escaladores anònimes que defensen la mare terra i volen que es preservi la muntanya. De la mateixa manera que fa anys que escaladors nous embruten les zones d'escalada o talen arbres sense cap consciència ecològica, els col·lectius escaladors amb consciència netegen els espais d'escalada o sanegen i asseguren pedres per evitar despreniments. És així com hi ha gent disposada a mantenir fidel l'esperit de la roca i amb aquesta filosofia crear rocòdroms gratuïts, autogestionats i alliberats al mig de la ciutat, perquè, com s'afirma des dels impulsors del rocòdrom del Centre Social Cal Suís a Esplugues de Llobregat (Baix Llobregat), "la nostra escalada no és cap negoci, sinó un aprenentatge d'acció".

Rocòdroms lliures

Un rocòdrom és un espai on practicar l'escalada en un medi artificial. Existeixen molts tipus de rocòdroms a Catalunya, ja siguin privats i gestionats per federacions, clubs, poliesportius o entitats -normalment interiors- i públics exteriors com el túnel de la Foixarda a Montjuïc (Barcelona). Als espais privats has de pagar una quota que pot anar des dels tres euros diaris en algunes

entitats, tot i que la mitjana se situa al voltant de 30-40 euros al mes. Poc a poc i a causa d'aquesta limitació econòmica han aparegut rocòdroms lliures als centres socials okupats, ateneus o casals populars. Així, si mirem només el butlletí *Infousurpa*, on trobem l'agenda dels diversos centres socials okupats de Barcelona i rodalies, apareixen tres rocòdroms repartits entre el Besòs, Vallcarca i el Baix Llobregat.

Un exemple, el rocòdrom de Santa Coloma de Gramenet (Barcelonès), està situat en una antiga fàbrica de sabates, la Fabriketa, on joves aficionats a aquest esport van decidir construir un rocòdrom amb diferents inclinacions per poder gaudir de l'escalada de manera gratuïta i compartir experiències. Igualment, la Fabriketa compta també amb un gimnàs i una sala de dansa amb una zona per poder fer estiraments.

Vallcarca i Finestrelles

Un altre rocòdrom, situat al barri de Vallcarca (Barcelona), és el que es troba al Centre Social Okupat El Segon Assalt, un antic local abandonat on el veïnat va habilitar un rocòdrom desmuntat amb una setena de preses -algunes artificials-comprades o reciclades i altres de fabricació pròpia i terra encoixinat habilitat pel grup de *kick boxing*. Ja fa dos anys que es van començar a posar taulons de fustes per les seves parets. Abans d'això, però, es va haver de rehabilitar tot el sostre del local. Un cop enllestit, El Segon Assalt ha esdevingut un centre social que

també compta amb una biblioteca, una sala de reunions i un espai per connectar-se gratuïtament a Internet. D'altra banda, en una de les potes del pont de Vallcarca hi ha una via instal·lada.

Un altre rocòdrom lliure és el del Centre Social Okupat Cal Suís, al barri de Finestrelles d'Esplugues de Llobregat. Un espai que es va construir quan un grup de joves van proposar-ho a l'assemblea del centre, ja fa quatre anys. Des del gener d'aquest any el rocòdrom ha estat "obrint horitzons" arran de les reformes que s'hi han dut a terme i que han fet que es doblés el seu espai escalable. El col·lectiu que va muntar

el rocòdrom de l'Òpera (Centre Social Okupat de l'Hospitalet de Llobregat desallotjat el juliol de 2007) va donar les preses d'escalada al rocòdrom de Cal Suís. Un altre col·lectiu dedicat al *graffitti* va posar el toc de creativitat, color, llum i formes als plafons que envolten l'espai.

Arreu de Catalunya

A Catalunya trobem altres rocòdroms com el del Casal Popular El Trabuc de Sant Hilari Sacalm (La Selva), que es troba al pati interior del casal. Fa prop de set metres de llargada i cinc d'alçada i es pot moure per augmentar-ne la dificultat. A l'Ateneu de Cal Corneta de Berga (Berguedà) hi ha un

rocòdrom fet amb peces de fusta (troncs i escorça) i algunes peces de pedra. És vertical (paret) i fa una mena de sostre. Recentment i també a Esplugues, en una paret exterior del Centre Social Okupat Kan Kadena, s'han col·locat preses i s'ha iniciat l'habilitació d'un espai per practicar l'escalada.

HORARIS I ADRECES

Els col·lectius escaladors encoratgen tothom perquè visiti els diferents rocòdroms lliures per compartir, crear, participar i ballar en un pla vertical i a descobrir els diferents rocòdroms lliures arreu dels Països Catalans.

LA FABRIKETA.

De dilluns a divendres de 17h. a 22h. C. Santa Rosa, M-L1. Santa Coloma de Gramenet.

SEGON ASSALT.

Els dimarts i dijous a partir de les 19h. C. Argentera, 3, M- L3. Vallcarca.

CAL SUÍS.

Dimecres i divendres a partir de les 18h. Amb cafeta per planejar les sortides prenent un te, un suc o una cervesa. C. Finestrelles, 32-38. Esplugues (M-L3 Zona Universitària).

ATENEU DE CAL CORNETA.

De dilluns a divendres al vespre. C. Pinsania s/n Berga.

CASAL POPULAR EL TRABUC.

De dilluns a divendres al vespre. Sant Hilari Sacalm.

Competició lliure a Cal Suís

Des de fa uns anys es fan competicions d'escalada arreu del món patrocinades per marques internacionals. Aquestes trobades mouen una petita part dels millors escaladors, però la resta de persones no competeixen per guanyar diners o fama com poden fer les escaladores d'elit. De fet, hi ha competicions que promouen valors diferents als d'enfrontar-se entre si, per exemple, l'autoaprenentatge, l'autosuperació i la companyonia, reflectida en l'alegria i l'aplaudiment que es dona a la gent que s'esforça per avançar. A Vallcarca es va celebrar una d'aquestes competicions l'abril d'aquest any i el 24 d'octubre comencen unes jornades d'escalada a Cal Suís (Esplugues), on es convidava qualsevol persona -inicia-

da o no- a qui cridi l'atenció preparar paret amunt. El programa del cap de setmana és el següent:

· **DIVENDRES 24.** A partir de les 18h. Cafeta, projeccions de vídeos i passi de fotos d'escalada.

· **DISSABTE 25.** 11h. Jocs verticals. 14h. Dinar. 17h. Xerrada d'Eco-Warriors (lluïta vertical en defensa dels boscos nòrdics). 19h. Taller de nusos. 22h. Sopar i Dj's.

· **DIUMENGE 26.** A les 11h. a Cal Suís per fer una sortida a Can Boquet -una zona del Maresme prop de Cabriels- a practicar l'anomenat *Bloc*.

PER MÉS INFORMACIÓ I DUBTES:
www.entrebastidors.info
calsuis@rusc.net

A sobre i a l'esquerra d'aquestes línies, dues imatges del rocòdrom del CSO La Fabriketa, a Gramenet del Besòs; just a sota, una instantània del rocòdrom del Segon Assalt, al barri de Vallcarca de Barcelona; i la resta de fotografies són del de Cal Suís, al barri de Finestrelles d'Esplugues de Llobregat, on a partir del 24 d'octubre se celebren unes jornades d'escalada.

FOTOGRAFIA: Eloi de Mateo

, expressions

MÚSICA

La llum i el foc de Nour

El primer grup de rock àrab català publica la seva segona referència discogràfica 'En blanc'

Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info

Nour és un mot àrab que significa *llum*. Des de fa dos anys també és el nom d'una banda que encapçala el músic catalanoalgerià Yacine Belahcene, que el seu dia va ser cantant de Cheb Balowski. El grup, pioner al nostre país a l'hora de fusionar les músiques d'arrel magribina amb el rock i el hip-hop, publica aquest mes de novembre la seva segona referència discogràfica, *En blanc* (Kasba Music). Un nou començament després d'un disc de debut, *Papier mullat* (Kasba Music, 2007), que va aixecar moltes expectatives i amb el qual Nour es va començar a fer un nom a l'escena del país.

"Si el disc es diu *En blanc* és perquè, d'alguna manera, hem començat de nou", explica Belahcene. "Del primer disc, n'estic molt orgullós, sobretot perquè va ser un disc fet de forma molt artesanal. *En blanc* no és una esmena a la totalitat. Però, si amb Cheb Balowski anàvem fent sense tenir gaire clar on anàvem a nivell musical, ara m'agrada plantejar-me cada pas que faig. I si em ve de gust experimentar o provar altres gèneres, doncs ho fem sense prejudicis". Aquesta és, segons Yacine Belahcene, l'avantatge de treballar amb una discogràfica independent com Kasbah Music (vinculada al management alternatiu Hacer Color): "La llibertat i la manca de prejudicis".

Banda en mutació

Nour ha estat, fins avui, una banda en permanent mutació. Va començar com un *divertimento* paral·lel a Cheb Balowski en què Yacine compartia dèries musicals amb el

baixista de Kultur Shock, Masha Kobaiashi, fincat a Seattle. La impossibilitat de mantenir un grup amb una pota a Catalunya i l'altra als Estats Units va fer que la banda canviés i incorporés Rubio (Color Humano) a la guitarra i Pau Guillamet (Guillamino) a les bases electròniques. Guillamino deixaria el projecte poc després a causa dels seus múltiples compromisos, però el directe del grup es veuria reforçat amb la incorporació de tres fitxatges que han acabat configurant Nour com a banda: Pablo Potencioni (Todos tus Muertos) a la bateria, Manolo López (La Orkestina) al baix i la rapera granadina Olalla Castro a les veus i les rimes més contundents. La darrera baixa ha estat precisament la de Potencioni, que tot i que ha gravat les bateries del disc, no participarà del directe. El seu relleu és tot un luxe: Sergio Ramos, fins fa poc bateria d'Ojos de Brujo.

Nour és una banda atípica. Empra el català, l'àrab, el castellà i el francès amb naturalitat en les seves composicions i, partint del rock, s'endinsa en gèneres com el hip-hop, l'electrònica o les músiques balcaniques. "Cada cop tinc més clar que Nour fem rock àrab, entenent el rock com un cúmul de músiques modernes que poden anar del reggae al pop o al hip-hop", explica Yacine Belahcene. "Els catalans d'origen magrebí cada cop tenen més presència en la nostra societat i no ens n'hem d'amar. Aquest disc està pensat tant per als catalans d'origen que consumeixen habitualment propostes en català com per als nous nadius d'origen àrab -o els seus fills- que parlen català i poden estar interessats en una fusió musical com aquesta".

En blanc

Nour
(Kasba Music)
www.el-nour.com
www.myspace.com/nouryacine

El segon disc de Nour està molt influït pel blues i el folk de Cheikh Sidi Bémol o pels experiments amb el jazz i les músiques tradicionals del Magreb de Karim Ziad. El punt de referència de Nour és Rachid Taha i la banda que el músic francoalgerià va encapçalar a principis dels vuitanta, Carte De Séjour.

Ritmes del Rif

La musicalitat àrab es concreta en ritmes com el *gnawa*, tradicional del Rif, en peces com "Lilal el Kamra" ("Les nits de la lluna"). "És una música shamànica, un ritual de curació. Aquesta cançó tant podria durar cinc minuts com tres hores, és molt hipnòtica". També hi ha ritme baladí a "La ment en blanc", amb els violins de Mohamed Soulineime, de l'Orquestra Àrab de Barcelona. El maridatge amb les músiques del nord d'Àfrica també es nota amb la instrumentació: instruments de doble corda com el llaut, present a temes com "Em desenganxo del plom" o "La mosca al nas" i percussions com les darbukas, el carcabús i el bendir.

MÚSICA

Els cantautors joves es reivindiquen a Girona

Feliu Font
cultura@setmanaridirecta.info

L'organització juvenil independentista Maulets organitza durant els mesos d'octubre i novembre un cicle de cantautors joves dels Països Catalans al Casal El Forn de Girona. La programació musical consta de quatre concerts acústics que es van iniciar el divendres 10 d'octubre amb l'actuació de Cesk Freixas, un dels valors més consolidats d'allò que algunes han començat a definir com la nova cançó protesta. El proper dia 17 d'octubre, el relleu del cicle l'agafarà Alguer de Riner, del Solsonès, que combina la guitarra acústica i l'acordió per tal de donar un toc més festiu a les seves actuacions. Tot seguit, i un cop passat el parèntesi obligatori de les Barraques, l'assemblea de Maulets de Girona ha programat dos concerts més. El primer serà el 14 de novembre amb la participació de la cantautora vallesana Ivette Nadal i, el segon, que clourà el cicle, està previst pel divendres 21 de novembre i el protagonitzarà Pau Alabajos.

L'organització d'aquestes activitats, segons Biel de Montserrat, portaveu de Maulets de Girona, s'ha fet amb la voluntat d'assolir un doble objectiu. D'una

banda, "donar un impuls als joves del país que treballen dia a dia fent música en català i amb consciència crítica" i, de l'altra, "reivindicar un nou model d'oci i cultura, més popular i més crític, per al jovent de la ciutat, que s'escapi dels circuits comercials i consumistes".

En un sentit semblant, el Centre Social La Màquia i l'assemblea d'Endavant de Girona van organitzar el dissabte 11 d'octubre una jornada de cultura popular amb el títol *Poesia i cultura popular; encenem el foc de la subversió*. El seguit d'actes es van iniciar amb una pintada de grafitis a la rambla de Girona i tot seguit, es va fer un recital de poesia amb els poetes catalans Carles Rebassa i David Caño, així com amb el grup Ara és demà. La jornada es va tancar amb un sopar popular.

VALLS · MAITIPS

"Els problemes de Valls no són diferents dels de qualsevol altre lloc"

Des de l'any 2001 aquest grup d'ska de Valls s'ha fet un foradet dins l'escena musical tarragonina. L'any 2003 van gravar la primera maqueta amb cinc temes i, dos anys més tard, un senzill amb dues peces més titulat 'Dos de nous'. Ara estan a punt de publicar el seu primer disc, 'Així és la vida', gravat a l'estudi La Ramona de Barcelona amb el dj Merey, Dinky i Juantón a la producció. El proper 25 d'octubre actuen al concert de l'onzè aniversari del Casal la Turba.

Montse Aumatell
cultura@setmanaridirecta.info

Ara heu gravat el màster però encara no teniu discogràfica. Hem gravat deu temes, els hem mesclat i els hem masteritzat. Ara estem en converses amb algunes discogràfiques perquè l'editin. També ens hem plantejat autoeditar-lo.

Rescateu cançons de les maquetes?

Els deu temes són nous. D'aquí ve l'aturada d'un any. Potser no som grans compositors, però quan tenim un tema el volem perfeccionar i anar-lo retocant. Més o menys triguem un mes a compondre cada cançó, però quan la tenim llesta estem contents del resultat.

Musicalment hem madurat bastant i la formació també ha canviat. Abans érem nou, hi havia percussions i dues gralles. Amb els canvis potser hem perdut una mica el so folk, però hem guanyat amb contundència.

Alguna col·laboració externa en aquest nou disc?

De col·laboracions, hi ha el Juantón, que es el nostre productor i també ha fet algunes veus i percussions. També tenim el dj Merey, que ha treballat uns efectes i uns sàmpplers, el Xavier Aracama de la

Trikiçio que ens ha vingut a tocar l'acordió en un parell de temes i n'ha cantat un en èuscar i l'Oskilla del Valls Samba Reague Project ens ha cantat algun tema.

A nivell de contingut, seguieu la línia de la maqueta?

A la maqueta la lletra era secundària i al disc li hem volgut donar molta més importància. Els textos estan basats en temes locals que es poden extrapolar a qualsevol altre lloc. Els problemes de Valls o del Camp de Tarragona no són gaire diferents dels de qualsevol altre lloc. Es parla del Barri Antic de Valls, de records de temps passats i de l'acomodament de la gent. També hi ha un tema dedicat a la lleva del biberó.

Quan us podem sentir?

Doncs la presentació a casa nostra la fem el proper 25 d'octubre, al concert de l'onzè aniversari de La Turba, per Santa Úrsula.

LIBRES

Transgredir la sexualitat obligatòria

La Xarxa Feminista organitza una jornada per reflexionar sobre les experiències transgressores que escapen de la sexualitat normativa

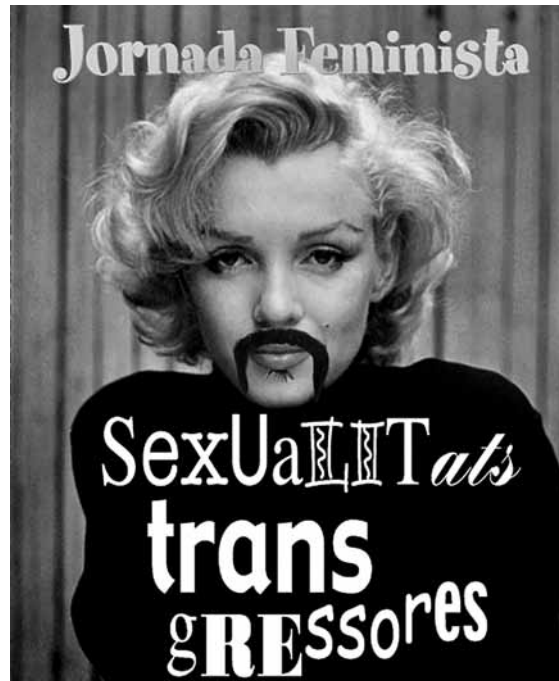
Gemma Garcia
cultura@setmanaridirecta.info

“**P**olars, complementàries i jeràrquiques” entre si, així és com defineix la psicopedagoga i sexòloga Flàvia Limone, *Reina*, les categories del sistema sexe-gènere patriarcal. Un trencaclosques que, per poder encaixar, compta amb unes instruccions: si hi ha penis ets un mascle, si hi ha vulva ets femella, si ets mascle ets masculí, si ets femella has de ser femenina. I com a mascle desitges les femelles que, com a femelles, desitgen els mascles, la resta es consideren *desviaments o anormalitats*. Però hi ha altres formes sexuals, de gènere i de desig.

enguany, la Xarxa Feminista proposa fer una mirada a la sexualitat i aprofundir en les diferents experiències pràctiques de com viure i construir la sexualitat femenina i transsexual fora de l'heterosexualitat imposada pel patriarcat. La jornada Sexualitats Transgressores del proper dia 18 d'octubre vol visibilitzar les múltiples sexualitats que hi ha i reflexionar sobre la manera com s'hi ha apropiat el feminisme. Des de la

Xarxa es plantegen establir polítiques d'aliança amb tots aquells grups -intersexuals, transsexuals, transgènere- que lluiten “contra un dels pilars bàsics del patriarcat”: la institució de l'heterosexualitat obligatòria.

La jornada obre les portes amb una taula rodona que pretén deconstruir la sexualitat normativa. A la tarda, el debat se centrarà en l'experimentació de la transgressió i comptarà amb les intervencions de Sandra Fernández, de l'Acera del Frente de Madrid, i Miquel Missé, activista de la Guerrilla Travolaka. Flàvia Limone *Reina* obrirà la taula rodona del matí, amb una intervenció al voltant de la “trampa perillosa” de la sexualitat femenina i la sexualitat masculina, dues categories (homes i dones) a les quals es veu condemnada la “diversitat personal”. Segons la Xarxa, “afirmar l'existència i la validesa” d'aquesta diversitat, de les persones que les “actuen”, vol dir cercar l'espai de respecte i validació per elles i ells i, alhora, per la resta. Aquesta jornada posa sobre la taula una lluita que la Xarxa considera “de totes les persones que volen viure una sexualitat plena i lliure”.

PROGRAMA DE LA JORNADA

10:30h Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison. Sant Pere més baix 7, 2a planta. Barcelona

DECONSTRUÏNT LA

SEXUALITAT NORMATIVA:

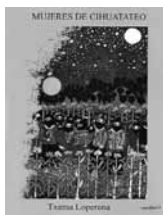
-Sexualitat femenina vs. sexualitat masculina: una trampa perillosa. Flàvia Limone *Reina*, psicopedagoga, sexòloga i terapeuta de parella.
-Tot per amor, però sense plaer. Rosa Sanchis Caudet, professora a l'IES Isabel de Villena de València i impulsora del Col·lectiu Baubo de Coeducació Afectiva i Sexual.
-Sexualitat i diferència: cap a una pedagogia feminista i lesbica. Montse Rifà, professora de la UAB i membre del grup de lesbianes feministes.

EXPERIMENTANT

LA TRANSGRESSIÓ:

-*Irreductibles-Inclasificables. Rompiendo con el paradigma de la heterosexualidad obligatoria desde el movimiento trans.* Sandra Fernández, membre de l'Acera del Frente.
-Resistència a la normativa trans. Miquel Missé, activista de la Guerrilla Travolaka.

LIBRES

Mujeres de Cihuatateo

Txema Loperena
Maikalili edicions
Setembre 2008

En la seva primera novel·la, Txema Loperena ens convida a realitzar un viatge per l'Amèrica Central. L'argument s'inicia quan un sedentari periodista d'un diari de Barcelona aterra a Panamà gairebé per casualitat en substitució d'un company. El que en un principi és tan sols un viatge de feina, amb l'objectiu de cobrir com a enviat especial els actes pel centenari del país i una cimera de caps d'estat de la regió, comença a transformar-se en gairebé un viatge iniciàtic. A mesura que el periodista esdevé conscient, es van desvetllant les truculents conseqüències sobre la població del Plan Puebla-Panamà i altres acords com l'ALCA (Àrea de Lliure Comerç d'Amèrica).

De fet, la novel·la no és més que el format a partir del qual es vertebrà l'objectiu principal del llibre: la denúncia d'aquests macroplans com a noves estratègies del neoperialisme per mantenir l'hegemonia a la zona. Escrita amb un estil directe, la narració va adaptant el ritme i el llenguatge als diferents dialectes de les regions per on transita el protagonista: Panamà, Costa Rica, Nicaragua, El Salvador, Hondures, Guatemala i Mèxic. Els esdeveniments i altres passions, com la Clelia, guien el personatge per un llarg periple, des dels hotels per als enviats especials i els sopars de gala fins als calabossos més foscos o la clandestinitat. ABDUL AZRAHED

LIBRES

Violències contra les dones al món

Diversitat de mirades i estratègies per afrontar-les. Elaboració d'indicadors bàsics. Reflexions i experiències

Coordina Entrepobles
Setembre 2008

“**E**n ocasions es posa dins la closca com si la retirada fos l'única forma de rebel·lar-se. Però tan sols quan canvia radicalment el seu equilibri amb el món, cau rodolant tot el que porta a sobre”. Aquest fragment de *Ir más allá de las palabras* de Gloria Steinem introdueix la presentació de *Violències contra les dones al món*, un llibre coordinat per Entrepobles, però d'autoria col·lectiva. A través de diverses mirades de dones d'arreu han aconseguit elaborar una sèrie d'indicadors que aspiren a ampliar el coneixement i, alhora, visibilitzar

la violència contra les dones, fer-la sortir de dins la closca i avaluar-la en alguns dels àmbits on succeeix: dins la parella, en l'àmbit laboral i en situació de conflicte armat. El treball és fruit d'un projecte impulsat per Entrepobles, que durant dos anys va comptar amb la participació d'organitzacions de dones com Cambio de Guatemala, DEMUS de Perú, Las Mélidas d'El Salvador, Colectivo de Mujeres 8 de Mayo de Nicaragua, Dones x Dones de Catalunya o l'Associació de Mujeres La Rondilla de Valladolid. GEMMA GARCIA

mooncup®
Copa Menstrual
Reutilitzable

Lacriatutinvisible

C/ RIEGO nº 35, 08014 BCN - SANTIS, 93 298 99 47

QUE SONI

Sonorització, il·luminació d'esdeveniments

www.quesoni.cat

Telèfon de contacte: 932 544 343 (LH) | 689 694 872 | Fax: 917 338 304 | Tàlex: 917 338 304

L'ACCENT

Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

disco

100

c/ Escorial 33 Barcelona
Telefon 932 840 904
disco@disco100.com

18 i 19 d'octubre de 2008
allarg dels Ports
Països (Baix Ebre)

XXIII TROBADES INDEPENDENTISTES

«el socialisme d'alliberament, avui»

informació inscripció <http://trobades.mdt.cat>
trobades@mdt.cat

MDT

, expressions

L'autogestió del plaer amb manualitats i bricolatge casolà

El CSO Kan Pasqual presenta un 'Octubre calent'

ANNA SELLARÈS

Sola o amb parella? On i quantes vegades? Fred? Calent? A dalt o a baix? Davant? Les nostres fantasies sexuals, les realitats desbocades i l'èròtica de la quotidianitat continuen ben amagades al fons dels nostres armaris. No fos cas. Tot i això, hi ha qui decideix fer neteja i ventilar la roba. I a més, compartir-la.

Estel Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

Durant tot un mes i sota el títol suggeridor d'*Octubre calent*, el Centre Social Okupat Kan Pasqual, a Collserola, s'aboca a l'encara desconegut món de la sexualitat. L'objectiu: trencar mites i tabús tot explorant, reconeixent i compartint. Com? De moltes maneres, amb documentals, cine-fòrums i els plats forts: els tallers. Tot plegat per obrir-nos un nou món de possibilitats, per redescobrir-nos nosaltres mateixes i obrir la porta a les múltiples formes de jugar.

La proposta: subvertir els objectes domèstics per convertir-los en instruments de satisfacció

Així, el dissabte 25 és el torn del propi cos. Durant tot el dia es farà un taller d'autoconeixement dirigit a dones, on es podran burxar i preguntar totes les curiositats fisiològiques i sexuals. A la tarda, la sessió anirà dirigida al debat al voltant del plaer, el respecte i les cures. L'endemà i per a totes les persones, la proposta serà un viatge

a través de les fantasies eròtiques, aquelles realitats paral·leles que sovint ens agradaria materialitzar. Aquí, però, hi haurà un requisit previ: escriure una fantasia recurrent que t'hagi impactat o que, simplement, t'agradi molt.

Bricolatge sexual i casolà

L'Octubre calent dedica la jornada del diumenge 19 a l'autoconstrucció de joguines sexuals. Un art que es presenta de la mà del col·lectiu Bricolaje Sexual, amb seu al CSOA La Teixidora, al barri del Poble Nou de Barcelona. Aquest projecte barreja les manualitats, les noves tecnologies i la reivindicació de la sexualitat femenina. La proposta és simple: crear joguines sexuals personalitzades, tot subvertint els objectes domèstics per convertir-los en instruments de satisfacció dels set sentits.

Els exemples van des dels vibradors a les boles xineses. Aquest darrer instrument per dones es construeix a partir de dues boles de ratolí de l'ordinador, fil de costura de sabata, cola de PVC, làtex, pigment de làtex i pols de talc. Amb tot plegat -i seguint els passos fil per randa- en dos dies s'obté un nou invent pel plaer personal. Alhora, Bricolaje Sexual també ens indica que, al marge de la diversió, les boles xineses són un element de salut, ja que enforteixen els músculs vaginals i són molt recomanables durant el post part o si tens problemes de pèrdua d'orina.

Al marge del vessant pràctic i fantasiós, el col·lectiu denuncia que les pràctiques i la inventiva en

relació al plaer també han anat a parar sota les urpes del capitalisme i el vendaval dels moviments del mercat. Les activistes es refereixen a tota la indústria apareguda durant els darrers anys i relacionada justament amb els objectes de plaer. Un negoci que, si bé és cert que ha acostat la pràctica a un ampli ventall de persones, ha absorbit i mercantilitzat les manualitats de tota la vida, al marge de privatitzar el coneixement. Així doncs, la seva proposta passa per subvertir aquest estat de coses i autogestionar el propi plaer.

> Com fer-se una joguina ràpida

La pràctica del bricolatge sexual és fàcil. Només es necessita curiositat, creativitat i la ment oberta. Es tracta de mirar amb uns altres ulls els objectes del teu voltant. Al taller, a casa, a la feina, al bany, a la cuina... El següent pas és pensar en la textura, les formes, la duresa i el tacte dels objectes. Va, selecciona el que més t'agradi. Llavors cobreix-lo amb un preservatiu... i ja ho tens! Llesta per començar a jugar?

+ INFO

<http://www.bricolajesexual.net>

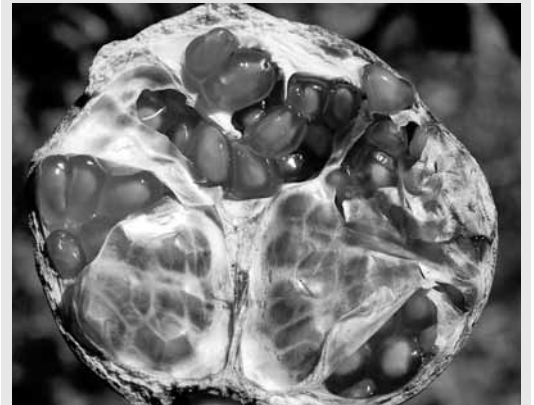
EL REBOST

Cuina't un bon pla(t)

I l'arbre, que amb un lleu incitament de branques sembla oferir-nos l'or, la mel d'algun pecat, s'estremeix un moment de la ferocitat del gran perfum impúdic i de les dents tan blanques"

JOSEP CARNER

(“LES PRUNES D'OR”, *ELS FRUITS SABOROSOS*, 1928)

Joan-Andreu Moll i Laia Bragulat

Baixes a la cuina. Avui t'has llevat amb gana i ganes de... Convidaràs algú a dinar. És diumenge i la gent té menys pressa. Fa un dia gris que convidas a estar-se a casa. No s'ha fet pregar gaire, ja fa dies que observes com et mira de cua d'ull i com s'embarbussa lleugerament quan et parla a soles. Només li cal una empenyeta, de seguida accepta el convit. Observa la pell llisa i suau de les albergínies, fosca, brillant, tota una provocació. Les talles per la meitat, de llarg, i les deixes en remull amb sal mitja hora. Aprofites per escollir el lloc de l'apat, la tauleta baixa de la sala amb molts coixins serà perfecte, cara a cara però ben a prop. Mentre les albergínies perden l'amargor et gires i topes amb dos tomàquets vermells que s'insinuen darrere les pastanagues. Ja ho tens, un *bloodymary* fresquet i picant com a aperitiu... i per començar a despertar els sentits. Suc de tomàquet, sal, pebre, un rajolí d'oli, un esquitx generós de tabasco, un regalim de salsa *perryns* i uns glops de vodka. Ho tens tot, però ho reserves per preparar-ho a última hora. Quan arribi fins i tot li podràs oferir el ritual del sacseig... Asseques bé les albergínies, hi espolses sal i pebre per sobre i les fregeixes per les dues bandes. Quan estan fetes, les buides i en reserves la polpa. Despulles amb cura la ceba, la talles fina i la daures a la paella amb un bon raig d'oli. Hi afegeixes la polpa de les albergínies i, poc després, dos tomàquets madurs tallats a daus. Obres la porta del rebost i, només entrar, una flaire dolça i penetrant t'envaeix. Un penjoll de bitxos et frega la galta, menuts,

roents, incitants, "d'un roig encès". En culls un i els ulls s'aturen inesperadament davant del pot flairós de *garam masala*, una barreja d'espècies dolça al primer tast però que fa esclatar els sentits i desperta passions. Serà el toc d'exotisme perfecte pel plat i pel pla. Treus les llavors del bitxo, el piques ben fi i l'afegeixes al sofregit juntament amb una cullerada de *garam masala*. Ho deixes coure tapat fins que les verdures estan ben fetes i hi afegeixes una picada d'all, nous i alfàbrega fresca (les últimes fulles de la temporada). Remenes una estona i tanques el foc. Mires el relloge i t'espantes, d'aquí quaranta minuts ja serà a casa. En un obrir i tancar d'ulls farceixes les albergínies amb el sofregit, les poses en una placa de forn i les guarneixes amb unes rodanxes de tomàquet i formatge ratllat. T'has d'anar a dutxar. T'escampes el sabó pel cos amb fruïció evocant imatges càlides i humides mentre l'aigua tèbia llisca pell avall, les espècies comencen a fer el seu efecte... Et poses aquella samarreta que et queda tan bé i enfornes les albergínies. Només et queda fondre la xocolata, negra i intensa, potser amb un rajolí d'algún licor, per vestir de temptació subtil les brotxetes de fruita que serviràs per postres. Sona el timbre i t'estremeixes, el cor se't dispara... Us feu un petó i entra. Mentre tu tries la música, et planta una copa de vi als llavis amb un somriure d'orella a orella. Sents la seva olor. De la cuina, arriba una flaire delitosa... I, una vegada més, et sorprèn la proximitat sensorial, quasi fisiològica, que hi ha entre els diversos apetits que experimenta el nostre humil cos. Bon profit i llarga sobretaula!

Recomanem

mossos d'esquadra
ni fa 300 anys, ni ara,
ni mai!

divendres 17 d'octubre:
19h. Tercera: "Tota la veritat sobre els mossos d'esquadra, abans i ara!"
Amb Anna Borrull, historiadora i Xavi Pellicer, membre d'Alerta Solidària.
Al Casal Popular La Turba

dissabte 18 d'octubre:
12h. Gimcana: C. de la Zeta
14h. Vermut: C. de la Zeta
15h. Vermut: C. de la Zeta

dissabte 25 d'octubre:
23h. Centre Cultural de Vall. CONCERT DE KORNANDO | MATEOS JORDA'S SOUND SYSTEM | MAJKA | BANDARRA STREET ORQUESTRA | Tota la Veritat

11è ANIVERSARI CASAL POPULAR LA TURBA

www.laturba.cat | info@laturba.cat | 2008

Valls 11è ANIVERSARI DEL CASAL POPULAR LA TURBA

Amb el lema:
MOSSOS D'ESQUADRA, NI FA 300 ANYS NI ARA!

17 d'octubre. Xerrada: Tota la veritat sobre els Mossos d'Esquadra, ahir i avui. Amb Anna Borrull, historiadora i Xavi Pellicer, membre d'Alerta Solidària. 19h, Casal Popular la Turba. C. Nou, 12. Valls.

18 d'octubre: 12h. gimcana. C. de la Zeta 14h. Vermut. C. de la Zeta. Valls. 25 d'octubre. Concert amb: KOMANDO | MÀITIPS | PIRAT'S SOUND SISTEMA | RAUXA | BANDARRA STREET ORQUESTRA | Turba So Antisistema. 23h. Centre Cultural de Valls.

Més informació: www.laturba.cat

Xerrada-debat
Que es la cnt?

Participaran: Membres de la CNT-AIT de les comarques gironines

Dia: Dissabte, 18 d'octubre 18:00h.

Lloc: Can Rusc

Organitza: Intercomarcal Gironina CNT-AIT

18 d'octubre. Girona XERRADA I POSTERIOR DEBAT SOBRE ANARCOSINDICALISME

El debat serà a càrrec de militants de la CNT-AIT de les comarques gironines.

18h. Casa okupada Can Rusc de Girona c. Agustí Riera i Pau - Pont Major.

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA

16 d'octubre
Seminari Plan Colombia II: Guerra i Drets Humans
16:30h. Fundació CIDOB. C. Elisabets, 12. Aforament limitat, cal inscriure's a www.colectivomaloka.org/seminario. Organitza: Col·lectiu Maloka, ACP, CIDOB
Més informació: malokaseminario@gmail.com

Xerrada i passi de curtmetratges sobre l'acció directa ecologista: experiència dels 'Climate Camp'
19 h. CSO La Teixidora. C. Marià Aguiló, 35. L4-Poblenou. Més informació: teixidora.squat.net

17 d'octubre
Presentació del projecte Dgp21.
20h Centre Social La Quimera. C. Verdi 28. Organitza: kernelpanic.
Més informació: <http://www.dims.com/dgp21.php>

18 d'octubre.
Taller de clown
18 h. Un esquetx de l'espectacle *Imagine la Machine*. 22h. A l'Ateneu Popular de l'Eixample. Ptge. Conradi, 3 (Sicília-Rosselló)

Jornada sobre Sexualitats transgressores
19 h. Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison. C. Sant Pere més Baix, 7. Organitza: Xarxa Feminista. Més informació a: 933 026 545 o xarxafem@xarxafeminista.org

Jornada Feminista
Sexualitats transgressores
18 d'octubre 2008 - Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison (c/Sant Pere més Baix, 7)

19 d'octubre
Mercat d'intercanvi
De 10h a 14h. Pl. de Sants. Amb dinar vegà al CSO La Farga. Més informació: intercanvisants.entodaspartes.net/

Excursió per La Bastida.
Sortida a les 9 h. A l'IES Numància. L'objectiu de l'excursió: visualitzar sobre el terreny les reivindicacions fent un recorregut explicatiu per la zona. Organitza: Plataforma sobre el Pla Global de La Bastida.

Salvem La Bastida!
Plataforma per a la defensa de la Serra de Marina i Can Zam

Excursió per La Bastida
Diumenge 19 d'octubre
Sortida a les 9:00 h a l'IES Numància

Assemblea de la Plataforma
Dijous 23 d'octubre a Can Sisteré
A les 19:30 h

22 d'octubre.
Taula rodona sobre la crisi energètica
19h. Centre Cívic Pati Llimona. C. Regomir, 3. Més informació: www.cetede.org/spip.php Organitza: Centre de treball i Documentació

ESPLUGUES DE LLOBREGAT

Jornades d'escalada
a Cal Suis

Jornades d'Escalada
Divendres 24
A partir de les 18h. Cafeta, projeccions de vídeos i passi de fotos d'escalada.
Dissabte 25:
11h. Jocs verticals.
14h. Dinar.
17h. Xerrada d'Eco-Warriors (lluïta vertical en defensa dels boscos nòrdics).
19h. Taller de nusos.
22h. Sopar i Dj's.
Diumenge 26
A les 11h. a Cal Suis per fer una sortida a Can Boquet -una zona del Maresme prop de Cabriels- a practicar l'anomenat *Bloc*.
Per més informació i dubtes: www.entrebastadors.info
calsuis@rusc.net

GIRONA

16 d'octubre
Tancada solidària amb els antimonàrquics
20h. Al rectorat de la universitat. Plaça Sant Domènec.
Amb sopar inclòs.

17 d'octubre.
Actuació d'Alguer de Riner (Solsonès) Dins el Cicle de cantautors/es joves dels Països Catalans.
22h. Al Casal Independentista El Forn. C. del Carme, 207, baixos.
Organitza: Maulets.

GRANOLLERS

Fins al 31 d'octubre
Exposició: 40 anys del PSAN
Restaurant Llibreria Anònims, de Granollers. C. Miquel Ricomà, 57.

TARRAGONA

Debat sobre la regularització laboral de la professió de músic
Al Conservatori de Música de Tarragona. Organitza: Unió de Músics de Catalunya.

Sortim de casa

Barcelona
15 d'octubre
CONCENTRACIÓ DE REBUIG AL PROJECTE DE DECRET REGULADOR DEL PROCEDIMENT ADMINISTRATIU APLICABLE PER A LA IMPLANTACIÓ DE PARCS EÒLICS I INSTAL·LACIONS FOTOVOLTAIQUES A CATALUNYA

19 h. Pl. Sant Jaume.
Organitza: Tanquem les nuclears.
Més info: tanquemlesnuclears.org

19 d'octubre de 2008 a les 12:00 del matí

MANIFESTACIÓ
Aturem la destrucció de Can Bages

Preu destrucció dels nostres entorns naturals!
Lloc d'inici: Plaça de la Fàbrica Nova de l'Espai Tolrà
Ajuntament de Castell del Vallès (Plaça Tolrà)

aturem la destrucció de can bages

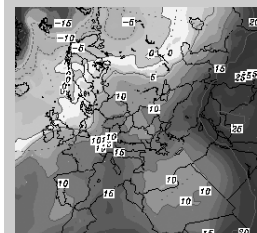
Organitza: Plataforma d'Aturem la Destrucció de Can Bages (www.aturemcanbages.org)

Catell del Vallès
19 d'octubre
MANIFESTACIÓ ATUREM LA DESTRUCCIÓ DE CAN BAGES

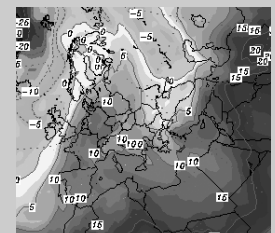
12.00h Pl. de la Fàbrica Nova de l'Espai Tolrà.

Convoca: plataforma aturem el poligon industrial a Can Bages.
Més informació: www.aturemcanbages.org

El temps que ha fet... i que farà

El pol nord comença a refredar-se i ho fa amb especial rapidesa durant el mes d'octubre. És per aquestes dates que el sol ja es fa absent durant les 24 hores del dia i les temperatures cauen en picat en un període de temps curt (a l'esquerra temperatures el 14

d'octubre, a la dreta el 21 d'octubre). El descens és gradual fins el gener i seran aquestes masses fredes consolidades al pol les que portaran l'hivern a casa nostra. La setmana vinent continuarà l'ambient nival amb ruixats dispersos a la costa el cap de setmana.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Rosa María Alfaro COMUNICADORA PERUANA

“La distància entre premsa i societat civil encara és excessiva”

Rosa María Alfaro és una de les comunicadores més influents d'Amèrica Llatina. És presidenta de l'Asociación de Comunicadores Sociales Calandria –una organització referent en el seu camp– i de la Veeduría Ciudadana de la Comunicación Social, especialitzada en consultes ciutadanes sobre la qualitat dels mitjans. Des de la seva dilatada experiència ha lluitat per vincular la comunicació amb processos de transformació social. Aprofitem la seva visita a Barcelona per xerrar una estona amb ella.

Jordi de Miguel Capell
entrevista@setmanaridirecta.info

Què l'ha dut per aquí?
He vingut a conèixer el monstre per dins (rialles), a la trobada de la Sociedad Interamericana de Prensa. Vinc a presentar un estudi sobre el tractament donat al desenvolupament a 41 diaris llatinoamericans.

Quina n'és la principal conclusió?
El primer resultat és que la política és l'eix del periodisme escrit a l'Amèrica Llatina. De 7.000 notícies analitzades, més de la meitat es referien a política. I els seus protagonistes són majoritàriament homes adults. A més, la majoria són descriptives, amb poc espai per a l'anàlisi.

Quina novetat!
Sembla que als diaris hi ha una mena de càrrec de consciència que fa que s'obrin als temes del desenvolupament. S'han d'aprofitar aquests camins que s'han oberts per anar col·locant aquests grans temes.

“Està bé que els mitjans siguin actors polítics mentre hi hagi pluralitat”

I quines són les grans recomanacions finals?

Una d'elles és començar a treballar els Objectius del Mil·lenni, perquè segur que seran notícia. L'altra gran recomanació que es fa és la d'intentar apropar més la societat civil a la premsa. Encara hi ha una distància excessiva, tot i que fa vint anys que estem discutint aquesta qüestió.

LEANDRO MIRO

Els mitjans són institucions vigilants, mediadores o actors polítics?

Jo crec que són actors polítics, en el sentit que tenen la capacitat de denunciar actes de corrupció o de posar a debat lleis mal fetes o contradictòries. I no està malament que ho siguin, sempre que hi hagi pluralitat. Davant una realitat com la que estem vivint, o t'endinses en aquesta societat i promou canvis possibles o vas a la guerra. I ja sabem què va provocar la confrontació total al Perú.

Com explico a un estudiant de periodisme què és la comunicació per al desenvolupament?

Creo que hi ha una discussió estúpida entre periodistes i comunicadors. Tots són comunicadors, en realitat hauria de ser una sola professió amb especificitats. A l'Amèrica Llatina, tant uns com altres comencen a entendre el desenvolupament perquè han començat a proliferar especialitats en comunicació i desenvolupament. El comunicador treballa sobre el camp amb la gent, les comunitats, els sectors amb dificultats. Al periodista, se li ha de fer veure que la comunicació per al desenvolupament és molt més integral i oberta, no utilitza només mitjans. Nosaltres, per exemple, organitzem debats al carrer: posem ninots, dibuixos, llancem vídeos i discutim amb la gent què hem de fer davant un problema. El periodisme ha de fer pressió, perquè també té una responsabilitat vers les problemàtiques que estem vivint.

Quina va ser la seva primera gran experiència en aquest camp?

Radionovel·les amb dones analfabets d'un poble molt pobre. El final feliç era que elles tiraven endavant, per elles, en ocasions fent fora els seus marits. Com que eren analfabets, no hi havia guió: escoltaven cada episodi i decidien com continuar després de debatre-ho en grup. Tot ho treballàvem sense erigir-nos com els seus salvadors, només motivant i interpel·lant. Es generava un tipus de participació popular lluny de la que es parla avui. No es tracta que el poble parli i digui el que vulgui, sinó que pensi, debati i proposi.

Més, més...

Ara estem treballant molt el periodisme cívic. Els periodistes surten al carrer a preguntar a la gent quin creu que és el principal problema a resoldre. Aquest, aleshores, es llença al debat públic gràcies als mitjans de comunicació. En una segona etapa, es debat amb la gent sobre el motiu pel qual sorgeixen aquests problemes i, en una última fase, què cal fer per solucionar-los. Finalment es crea una comissió que fa una proposta de canvi, que també és coberta pels mitjans. **El Banc Mundial també promou la comunicació, però per a quin desenvolupament?**

Jo crec que ni s'ho pregunten. Per ells, només és una fórmula màgica per aconseguir diners. La paraula desenvolupament, com el canvi social, és una paraula buida que pot dir qualsevol cosa. Tots els models de

desenvolupament van fracassar a l'Amèrica Llatina. En aquest sentit, crec que els Objectius del Mil·lenni són més precisos, et permeten fer propostes que no són models de societat, sinó valoracions que s'han de tenir en una societat. Això passa per redefinir la política, la responsabilitat de les empreses i la noció d'Estat, justament en uns moments en què els governs estan més que perduts.

Per què no ha despertat interès a Europa la comunicació pel desenvolupament?

Perquè se suposen desenvolupats (rialles). El tema de la immigració pot suposar un repte en aquest sentit, ja que fins ara no s'està tractant com una qüestió de desenvolupament.

Aquí gastem en alfabetització mediàtica...

Em sembla un acte infantil. Jo el que veig és que el consumidor de mitjans en sap molt. Et diferencia un periodista de l'altre, un canal de l'altre. Sap que el programa que està mirant és dolent, de la mateixa manera que el que fuma sap que la cigarreta que fuma és dolenta. El que s'ha de fer és aprofitar aquesta capacitat per donar un paper més actiu a la gent a l'hora d'exigir una major qualitat periodística o d'entreteniment. No és que la gent no sàpiga, sinó que nosaltres no sabem com es produeix la mediació que es gesta entre mitjans i audiència. Això és el que s'ha d'investigar, no pas ensenyar a veure la televisió.

. LA COLUMNA

Fantasmes

Esther Sancho
opinio@setmanaridirecta.info

La darrera crisi capitalista que estem vivint ens està obsequiant la gran possibilitat de fer caure diòptries a l'ençega d'opinió pública -i sobretot mediàtica- dels darrers temps. Quan fa tan sols uns mesos el paraperiodisme més fidel als dictats neoliberals omplia les seves pàgines de titulars tant sucosos com *Chávez amenaça amb el fantasma de la nacionalització de la banca*, ara, des del cor del sistema financer europeu, estem assistint a projectes de nacionalització més o menys encoberta dels bancs privats per estats tan poc sospitosos de voler una ruptura amb el sistema capitalista establert com Anglaterra o el propi Govern espanyol. La diferència en el mòbil que ha dut a prendre aquestes decisions entre aquests i el govern veneçolà, però, és abismal. Així, el desprestigiat govern de Venèçuela va anunciar la intervenció dels bancs privats si no donaven crèdits a baix cost i un termini més llarg al sector agrícola, en un context de modificació de la llei agrària del país. En canvi, els nostres democràtics governs occidentals estan aplicant mesures intervencionistes pròpies del sistema socialista arran de la situació crítica de la borsa i el sistema financer, producte de la seva pròpia mala praxi vers les famoses hipoteques de risc i d'altres productes que -eufemismes a part- podem reduir a la clàssica pràctica d'escanyar pobres. És clar que en el cas de Chávez els principals bancs afectats eren el Banco Provincial, filial del BBVA i el Banco de Venèçuela, filial del Santander, i l'anunci titllat de fantasma amenaçador va anar seguit de la pixada fora de test del borbó a la Címera Iberoamericana de Santiago de Xile. Ara a qui toca callar és als altaveus del capital que ens contaven allò de la història zero pel que fa a l'evolució dels sistemes econòmics i donaven per dat i beneït que el seu era l'únic sistema possible.

Apliquem-los ara la real pregunta i comencem a construir una alternativa econòmica i social que posi la persona humana i no el benefici capitalista al centre de les decisions.

PUBLICITAT

